

673. MS.

M. S.

673

4-87

24

കഥാവല്ലി

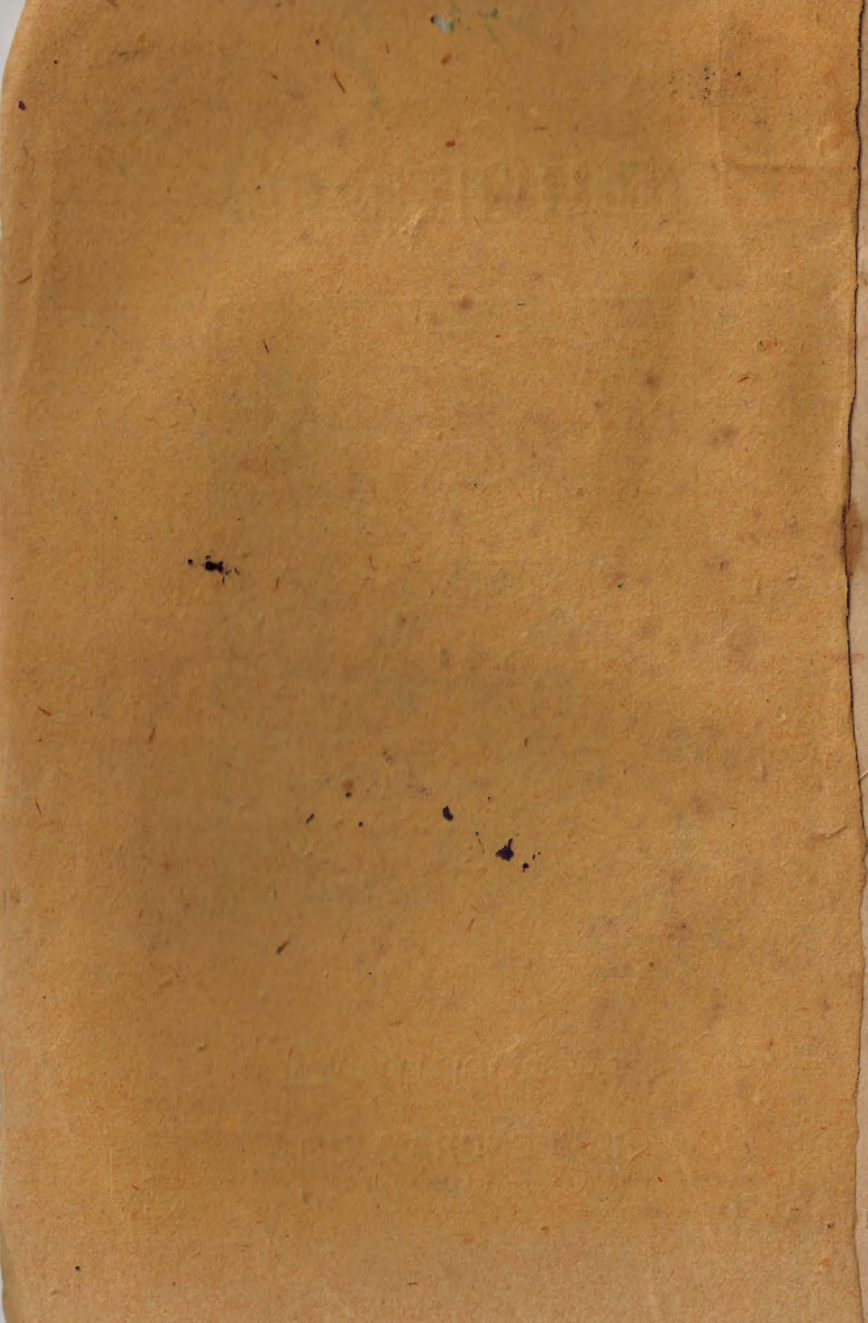

(See page 6)

കെ രഘുവൻപിള്ള

RAVEENDRA & CO.,

TRIVANDRUM.

673-MS

കഥാവല്ലരി

*Bharat Book Stall
Trivandrum*

*Approved by
The Travancore Text Book Committee and
prescribed for Form I. (1947....1948)*

എസ്.കെ.എസ്.
കെ. രാഘവൻപിള്ള

Raveendra & Co.,
Publishers, Trivandrum.

[Rights Reserved]

Price As. 8.

എസ്.കെ.എസ്. കെ. രാഘവൻപിള്ള എസ്.കെ.എസ്. കെ. രാഘവൻപിള്ള

CONTENTS.

1. നീലത്താടി (നിർമ്മാണം പുതിയതും).
 2. ചിത്താവും പുതിയതും (മനോഹരകഥാരി).
 3. വിധവയും പുത്രനും (അമ്മയുടെയും).
-

നിലത്താടി

—:—

നിർദ്ധനന്റെ പുത്രികൾ

അന്നോടുകൂടെ അബ്ദുള്ളയെന്നൊരു കച്ചവടക്കാരൻ ഉത്തരഇൻഡ്യയിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. നിർഭാഗ്യവാനായ അവൻ വ്യവസായത്തിൽ വലിയ തോൽവി പറ്റിയതു നിമിത്തം അവന്റെ കച്ചവടക്കപ്പലുകളും മറ്റും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയതിനു പുറമേ അവൻ വെറും പാപ്പരായിത്തീർന്നുവിവരം അവന്റെ രാജ്യവാസികൾ അറിയുകയും ചെയ്തു. വീണ്ടും അബ്ദുള്ള ചെറിയ ചെറിയ പല പുതിയ വ്യവസായങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടുവെങ്കിലും അവന്റെ നിർഭാഗ്യത അവനെ കൂടുതൽ അധഃപതീപ്പിക്കുവാനാണു കാരണമാക്കിയത്.

അബ്ദുള്ളയുടെ വിപത്തിൽ അവനെ കൂടുതൽ സങ്കടത്തിനു കാരണമായിരുന്നത് അവന്റെ രണ്ടു പുത്രികളുടെ ഭാവിജീവിതത്തെപ്പറ്റി കാത്തിട്ട മാത്രമായിരുന്നു. ഹസ്സൻ എന്നൊരു മകൻകൂടി അവനുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അവൻ സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ട് ഉപജീവനമാർഗ്ഗം അന്വേഷിച്ചു നടക്കിയിരുന്നവനായിരുന്നതിനാൽ അവനെക്കൊണ്ട് പിതാവിനു വിഷമമെന്നും തോന്നിയിരുന്നില്ല.

അവന്റെ പുത്രിമാർ ഇരുവരും വളരെ മനോഹരികൾ ആയിരുന്നുവെങ്കിലും ഇളയ മകൾ അക്കാലത്തു് ഉത്തരഇൻഡ്യയിലെങ്ങും അവളോളം സൗന്ദര്യവതിയായി മറ്റൊരാൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി

ജനം. 'ചാത്തമ്മ' എന്ന അവളുടെ കറുത്തുനിറ കണ്ണുകളും, കറുത്തുചുരുണ്ടതലമുടിയും, അദ്ദേശവാസികളെ ആകമാനം ആകർഷിച്ചിരുന്നു. "ആനി"യെന്ന അവളുടെ ജ്യേഷ്ഠത്തിയും അവളും തമ്മിൽ ഒരു കാലത്തും പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ തോന്നാത്തവണ്ണം അവർ അത്രമാത്രം സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളോടെ ജീവിച്ചുവരികയായിരുന്നു. അബ്ദുള്ള അവരെ പത്രികളെ അത്രമാത്രം മാതൃകായോഗ്യമാക്കുവാൻ വളർത്തിവരികയുമായിരുന്നു. അബ്ദുള്ള വാത്സല്യനിധികളായ പത്രികളെ സംഗീതം, സാഹിത്യം, ചിത്രമെഴുത്തു മുതലായ സകലലളിതകലകളും അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്നു. ചരിത്രകൃതികളിൽ ജീവിക്കുന്നതിനു വേണ്ട സകല അഭ്യുപദേശങ്ങളും അവർ നൽകപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും അതിനനുസരിച്ചു വസ്ത്രധാരണം ചെയ്യുന്നതിനോ വിശേഷപ്പെട്ട ആലോചനകൾ അണിയുന്നതിനോ അവർ നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ അവരുടെ സമ്പന്നതയിൽ മാറ്റം. കൂട്ടവശം വേണ്ട ബാഹ്യോപാധികളൊന്നും അവർക്കുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ അവരുടെ പിതാവു ശേഷിമാനായിരുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ അവരുടെ അഭ്യുദയത്തിനു യാതൊരു മാർഗ്ഗമില്ലാതെ അവർ സന്താപസമുദ്രത്തിൽ നീന്തിത്തീർച്ച കിടക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം അപരിചിതനായ ഒരു ധനികൻ അവരുടെ വീട്ടിൽ അതിഥിയായി വന്നപ്പോൾ അയാളുടെ വസ്ത്രധാരണരീതികൊണ്ടും, രത്നനിർമ്മിതങ്ങളായ മാലകളും മോതിരങ്ങളും മറ്റും അണിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടും അയാളെ ഒരു കണ്മനയാണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ തക്കതായ വിഷമവും വേണ്ടിയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ വിശേഷം

വിധിയായി അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്ന നീണ്ട കാടിയുടെ നിറം നീലമായിരുന്നതുകൊണ്ട് എന്തൊരു പ്രത്യേക അവതാരമായിട്ട് അയാളെ ആരും ഗണിച്ചുപോകും. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ആയിരിക്കാം അയാൾ 'നീലത്താടി'യെന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്.

ധനികനായ ഈ വിശേഷപ്പെട്ട അപരിചിതൻ അബ്ദുള്ളയുടെ ദരിദ്രകടംബത്തിൽ വന്നുചേർന്നതുകൊണ്ട് അബ്ദുള്ളയ്ക്കു വലിയ അതിശയം തോന്നാതിരുന്നില്ല. എന്നാൽ നീലത്താടി ഫാത്തുമ്മയേ വിവാഹം കഴിക്കാൻ ആഗ്രഹപ്പെട്ട് വിവരം അബ്ദുള്ളയേ അറിയിച്ചപ്പോൾ അയാൾ പൂർവ്വാധികം അത്ഭുതപ്പെടുകയും അവിചാരികമായുണ്ടായ ഭാഗ്യത്തിൽ അത്ഭുതം ആഘാടിക്കുകയും ചെയ്തു.

“ഞാൻ പെൺകുട്ടിയേ കണ്ടു. അവളുടെ മനോഹര നോട്ടങ്ങൾ എനിക്കു വളരെ ഇഷ്ടമായി. അവൾ എന്നെ കല്യാണംകഴിക്കുമെങ്കിൽ വിലയേറിയ വസ്ത്രാഭരണങ്ങൾ ധരിച്ച്, ഒരു രാജകുമാരിയേപ്പോലെ അവൾക്ക് ആഡംബരപൂർവ്വം ഒരു നല്ല കൊട്ടാരത്തിൽ താമസിക്കുന്നതിനിടയാകും.” എന്നാണ് നീലത്താടി അബ്ദുള്ളയോടു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്.

മകളുടെ അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞു് അയാളോടു് അന്നുതന്നെ മറുപടി പറയാമെന്ന് അബ്ദുള്ളയും സമ്മതിച്ചു.

ഫാത്തുമ്മ ഈ വിവരമറിഞ്ഞപ്പോൾ അടക്കുൻ വയ്യാത്ത വ്യസനത്തോടെ കരയുകമാത്രമാണ് ചെയ്തത്. അവൾ വളരെ സംഭ്രമിച്ചു.

“എന്ത്! വൃത്തികെട്ട നീലത്താടിയോടുകൂടിയ ഒരു വനെ ഞാൻ കല്യാണം കഴിക്കുകയോ! ഞാനൊ! ഒരിക്കലുമില്ല” എന്ന് ഫാന്തത്തമ്മ പിതാവിനോടു മറുപടി പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അവളുടെ അച്ഛൻ നീലത്താടിയുടെ ധനസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ഉഴയിച്ചിടത്തോളം വിശദമായി അവളെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു.

“എന്തോ കാര്യമകൾ ഒരു രാജകുമാരിയെപ്പോലെ വിലപിടിച്ച പട്ടവസ്ത്രങ്ങളും രത്നാഭരണങ്ങളും ധരിച്ച് വലിയകൊട്ടാരത്തിൽ താമസിക്കുന്നതുകാണാൻഒരിടനായ ഈ വൃദ്ധപിതാവിനു എത്ര ആഗ്രഹമുണ്ടെന്ന് ഒരു ചിന്തിക്കുക. കണ്ടേ, നിനക്ക് എന്നെ എത്ര കാര്യമാണെന്നു ഞാൻ നല്ലതുപോലെ അറിയുന്നുണ്ട്. എന്തോ സമാധാനത്തിനും ആഗ്രഹത്തിനുംവേണ്ടിയെങ്കിലും നീ ഇതു സമ്മതിക്കണമെന്നു ഞാൻ നിന്നോട്വേക്ഷിക്കുകയാണ്. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ നിർഭാഗ്യവസ്ഥയിൽ നീ ഇങ്ങിനെ! ചെയ്താൽ എനിക്കുതൊരാൾപാസമാണെന്നറിയാമോ? നീ എന്തു പറയുന്നു?”

ഫാന്തത്തമ്മ അവളുടെ പിതാവിന്റെ പ്രാർത്ഥന അക്ഷരംപ്രതി ശ്രവിച്ചു. അവരുടെ സ്ഥിതി നല്ലതുപോലെ അവർക്കുബോദ്ധ്യമായി. വൃദ്ധനും നിർഭാഗ്യവാനുമായ അബ്ദുള്ളയെ കൂടുതൽ വ്യസനിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ അവളാൽ കഴിവുള്ളത്, നീലത്താടിയെ വിവാഹംചെയ്യമാത്രമാണെന്നതന്നെ അവർ തീരുമാനിച്ചു. തന്നെയുമല്ല, നല്ല വസ്ത്രങ്ങളും അഭരണങ്ങളും അവർ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരു കൊട്ടാരത്തിൽ താമസിക്കുന്നതെന്നുതന്നെ നല്ല

തെന്ന് അവർക്കും തോന്നി. അവളുടെ സമ്മതം അടുത്ത ദിവസം പിതാവിനെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു.

“എന്നാൽ, എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ജ്യേഷ്ഠത്തി—ആനി കൂടി എന്നോടൊന്നിച്ചുവരണം. ഞാൻ ഒരുനിമിഷംപോലും അവളെ പിരിഞ്ഞു ജീവിക്കുകയില്ല.” എന്നുകൂടി ആയിരുന്ന ഫാന്റുമ്മ നിശ്ചയിച്ചു പറഞ്ഞത്.

മിക്ക വരന്മാരും ഇക്കദിക്കയൊരാലോചനയ്ക്കു വഴിപ്പെടാറില്ലെങ്കിലും വളരെ കടപ്പെട്ടവനെന്ന ഭാവത്തിൽ നീലത്താടി ഫാന്റുമ്മയുടെ അഭിപ്രായത്തോടു പൂണ്ണമായി അനുകൂലിച്ചു.

വിവാഹത്തിനുശേഷം അവർ നീലത്താടിയുടെ കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു യാത്ര പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ഫാന്റുമ്മ ഉറക്കം കരഞ്ഞുപോയി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ ഭയങ്കരരൂപവും അയാളുടെ നീലിച്ച താടിയും അശേഷം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നുള്ളത് അവർക്കു മറച്ചുവയ്ക്കുവാൻ തീരെ സാധിച്ചില്ല. അയാളെ അവർക്കു വലിയ ചേടിപ്പടന്ന ആയിരുന്നു. പക്ഷെ അവളുടെ ജ്യേഷ്ഠനായ ഹസ്സൻ ഏറെ താമസിയാതെ അവളെ ചെന്നു കണ്ടുകൊള്ളാമെന്നും അവർക്കു യാതൊരുപറ്റവത്തിനും ഇടയാകാതെ വേണ്ടപോലെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും അവളോടു ശപഥംചെയ്തു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അവർ സമാധാനപ്പെട്ടു.

അവിടെനിന്നുംകരെ അകലെയായി ഒരു കളാമത്തിലുണ്ടായിരുന്ന നീലത്താടിയുടെ കൊട്ടാരത്തിൽ അവർ ആനിയോടുകൂടി ചെന്നുചേർന്നു. കരക്കാലത്തേക്കു അവ

അദ്ദേഹം പുതിയ ജീവിതം വളരെ ആഘോഷപ്രദമായി അവർ
തോന്നി. നീലത്താടിയുടെ കൊട്ടാരം വളരെ മനോഹരവും
വലിയതുമായിരുന്നു. അവരുടെ നിസ്സാരങ്ങളായ ആഗ്രഹം
അർദ്ധപോലും ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞു സാധിച്ചുകൊടുക്കത്തക്ക
വണ്ണം ഗുഹനാഥൻ വേലക്കാരോടു വേണ്ട വ്യവസ്ഥകൾ
ഉള്ളും ചെയ്തിരുന്നു. സഹോദരികൾ അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന
ആഡംബരജീവിതഗ്രഹം മുഴുവനും യഥേഷ്ടം നിവർത്തിച്ചു
പോന്നു.

എന്നാൽ വളരെക്കാലം ചെല്ലുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ
നീലത്താടി ഒരു ഭയങ്കരനായ ഭഷ്ടനും ദുർബ്ബലിയും ആണെന്നുള്ള
സൂക്ഷ്മവിവരം രണ്ടു സഹോദരികൾക്കും അല്ലാപ്പം
ബോധ്യമായിത്തുടങ്ങി. എന്നിട്ടും അയാൾ അവരോടു്
വളരെ രണ്ടനയിൽത്തന്നെ പെരുമാറിവന്നു. ഒരുദിവസം
എന്തോ അവസരമായ കാര്യം പ്രാണിച്ച് നീലത്താടി
കുറെ അകലെയായിട്ടെയോ യാത്രപോകുന്നുണ്ടെന്നും കുറച്ചു
ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവരികയുള്ളവനും അറി
ഞ്ഞു് ഫാത്തുമ്മയും ആനിയും അത്യന്തം സന്തോഷിച്ചു.

അയാൾ യാത്രപുറപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പേ കൊട്ടാര
ത്തിന്റെ താക്കോലുകൾ എല്ലാം എടുത്തു് ഫാത്തുമ്മയേ
ഏൽപ്പിച്ചിട്ടു പറഞ്ഞു:—“ഈ താക്കോലുകൾ എല്ലാം
കൊണ്ടു് നിങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ള മുറികളെല്ലാം തുറക്കയും അവ
കൾ ഉപയോഗിക്കയും ചെയ്യാം. ഇതാ ഇതുകൊണ്ടുതാക്കോൽ
മാത്രം എടുത്തു് (ഒരു വളരെ ചെറിയ താക്കോൽ പുണി
ക്കുണിപ്പിട്ടു്) അകത്തുള്ളതായ ആ ചെറിയ രഹസ്യമുറി
നിങ്ങൾ തുറന്നുനോക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നുമാത്രം ഞാൻ

കർമ്മമായി ആജ്ഞാപിക്കുന്നു. ആ മുറിയുടെ വാഗ്ദാനം
 അന്നു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അതിന്റെ അർത്ഥം.
 നിങ്ങൾ ആ മുറിയുടേതായാൽ ഏതാ നിവൃത്ത
 കോപത്തിന് നിങ്ങൾ നിശ്ചയമായും പാത്രീകളാകുന്നതും
 അനിമിത്തം എന്തിന നിങ്ങളുടെ തിരസ്കാരം ചെറുത്തു
 അതി വരുന്നതുമാണ്.”

നീലത്താടി യാത്ര പറഞ്ഞുപോയതിനുശേഷം ഏതാ
 മുമ്പും ആനിയും അവിടത്തെ സർവ്വാധിപതികളായി.

വളരെദിവസം അവർ ആ വിശാലമായ മനോഹര
 സമയത്തിൽ യഥേഷ്ടം വിഹരിച്ചും ഇഷ്ടാനുസരണം അവി
 ടുണ്ടായിരുന്ന സ്വപ്നക്കര വിനിയോഗിച്ചും ഭോഗപരവ
 സംഭവം. തുടർച്ചയ്ക്ക് പാടില്ലാത്തതായി നിരോധിച്ചി
 രുന്ന ആ രാമസ്വമിയെപ്പറ്റി സകല മുറികളും അവർ
 തുറന്നുകൊണ്ടും അതിലൊന്നും സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്തു
 അതിന്നിട്ട്.

“കുരു മുറിയും ഇത്രരഹസ്യമായി സൂക്ഷിച്ചു് അങ്ങ
 നെ കാണിക്കാതെ പ്രത്യേകിച്ചു മറച്ചുവെക്കുന്നതിന്റെ
 അർത്ഥമന്താണ്? ആ രാമസ്വമിയെ അയാൾ വിചാരി
 ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആ മുറിയെന്നു കേൾക്കുന്ന കാണവാൻ
 എന്തിന വളരെ ജിജ്ഞാസയുണ്ടാകുന്നു. ആലോചിക്കു
 ന്തോടും അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഏതെങ്കിലും അത്യാവ
 രോധം ഉണ്ടാകുന്നു” എന്നാണ് ഏതാ അഭിമാനി വിചാ
 രിച്ചത്.

“ജ്യേഷ്ഠനീ, നമുക്ക് ആ രാമസ്വമി കേൾക്കുന്ന
 നോക്കുകയെങ്കിലും വേണം. നമുക്ക് വളരെ എഴുപ്പത്തിൽ
 അന്നു അതു തുറന്നിട്ടു പുട്ടിക്കളയാം അയാൾ ക്ഷണത്തിൽ

കണ്ടുപിടിക്കാത്തവണ്ണം നമുക്കു ശരിപ്പെടുത്താം. എല്ലാം
കൊണ്ടും ആ മുറിക്കുകയും എന്തുകൊണ്ടു നമുക്കു നോക്കി
കൂടാം" എന്നവർ ആനിയോടു നിർബന്ധിച്ചു ചോദിച്ചു.

ആനിയും അവളോടനുക്രമിച്ചു. അവർ ആ ചെറിയ
താക്കോൽ വാതലിൽ ബന്ധിച്ചിരുന്നിടത്തുനിന്നും എടുത്തു
രഥസ്യമുറിയുടെ ചുട്ടിൽ സൂക്ഷ്മമായും സാവധാനമായും
പിടിപ്പിച്ചു് ഭംഗം ചെയ്തെന്നു തിരിച്ചു.

വാതൽ ചെയ്തെന്നു തുറന്നപ്പോൾ ഉണ്ടായ ഉറക്കിൽ
ചെട്ടു് താക്കോൽ തൽക്കണ്ണം തറയിൽ മുറിക്കുകയായിത്തീർന്നു.
പോയി. അറയ്ക്കുകയുള്ള കാഴ്ചകൾകണ്ടു് സമോദരിക്കൾ
രണ്ടുപേരും ചരിത്രമിച്ചു നെട്ടി പിറകോട്ടു മാറുകയാണു
ണ്ടായതു്. അവർ രണ്ടുപേരും ഭയാക്രാന്തരായി കിടക്കിട്ട
വിറച്ചു. അവരേപ്പോലുള്ള അനവധി മനോഹരികളുടെ
തലകൾ അവകളുടെ നീണ്ടുചുരുങ്ങു തലമുടികളിൽതന്നെ
കെട്ടി വരിവരിയായി ആ അറയിലെ ഭിത്തികളിൽ തൂക്കി
നിരിക്കുന്നതു കണ്ടാണു് അവർ ഭയവിഹ്വലരായതു്. അറ
യിലെ തറയിൽ കട്ടകെട്ടികിടന്നിരുന്ന രക്തം അവിടെ
നടന്ന കൊലപാതകങ്ങൾക്കു സാക്ഷ്യംവഹിച്ചു. ഈ ഭയ
കരകാഴ്ചകളെ ഫാന്താസ്മികമിഷ്ടവാരം ബോധരഹിതയായി.
എന്നാൽ ആനി അനുജത്തിയെ പിടിച്ചുവലിച്ചു് ആ ഭയ
കരമുറിക്കു വെളിക്കാക്കുകയും താഴെ വീണുപോയ താക്കോ
ലെടുത്തു് മുറി വീണ്ടും പൂട്ടുകയുംചെയ്തു.

നീലത്താടിയുടെ നീലവും തേക്കുമായ ജീവിതം
അവരുടെസൂക്ഷ്മബുദ്ധിയിലെത്തി. രൂപലാവണ്യമുള്ള വനി
തകളെ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടു് അവരിൽ വിരക്തിതോന്നു
മ്പോൾ നിർദ്വയം ഹിംസിക്കുന്ന അവന്റെ കൂനയെ അവർ

ഇങ്ങിനെ അന്നറിഞ്ഞു. ഫാജ്ജമ്മ പറഞ്ഞു: “ജേജുത്തി,
എന്റെ ശരീരമാസകലം പുകയുന്നു. എന്റെ ജീവൻ
ഇപ്പോൾതന്നെ എന്നിതിനിന്നും വിട്ടുപിരിയുമെന്നു ഞാ
ന്നു. ഹാ! കഷ്ടം നാം വെറും ചിത്രശലക്കുകളെപ്പോലെ
വ്യാമോഹിതകളായി വൃത്തിയാക്കുന്ന അഗ്നിയ്ക്കുവന്നു
ചാടുകയാണല്ലോ ചെയ്യുന്നത്. നമുക്ക് സുഖമെന്ന് ഇവിടെ
ഞാനിയ അനുഭവങ്ങളെല്ലാം എത്ര അകോചിതങ്ങളാ
യിരുന്നു! ഈ ചണ്ഡാലനായ നീലത്താടി എത്രയോസാധു
ക്കളുടെ കഴുത്തുറ്റത്തു പണ്ടെങ്കിലും കവർച്ചചെയ്തു സംഭരിച്ചി
ട്ടുള്ള ദ്രവ്യമാണല്ലോ ഇത്രയുംകാലം നാംകൂടി അനുഭവി
ക്കാറിടയായത്. ഈ ദരിദ്രം നമുക്ക് എങ്ങിയെ ഭയക്കു
വാൻ കഴിയും? ഇവിടെനിന്നും എങ്ങിനെ രക്ഷപ്പെടും.
ജയകരനായ അവൻ ഇവിടെവന്നു കയറിയൊലുക്കുന്ന
നമ്മുടെ നിലകളും അവന്റെ അറയിൽതന്നെ സ്ഥാനം
പിടിക്കും; സംശയമില്ല. ഈശ്വര! ഇവന്റെ ഹീനവ്യാ
പാരത്തിൽനിന്നും, ഇനിയുമെങ്കിലും ഇവനെ വിരമിപ്പി
ക്കാൻ അങ്ങേയ്ക്കു കരുണമില്ലയോ?” ഞ്ഞി അനുജ
ത്തിയെ മടിയിൽ പിടിച്ചുകിടത്തി നിരന്തരമായി പ്രവ
രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അശ്വകുഞ്ഞങ്ങൾ തുടച്ചുകൊണ്ടു
പറഞ്ഞു:—

“അനുജത്തി! കരയാതെ. ഇത്രയും നാം അനുഭവിക്കു
ണമെന്നത് ഈശ്വരമരുതായിരിക്കാം. ഏതായാലും നമ്മു
ടെ രക്ഷയ്ക്കു് ജഗദീശ്വരൻ ഏതെങ്കിലുമൊരുവിധി കാണാ
തിരിക്കുമോ?

ഇവർ ഇങ്ങിനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ
തന്നെ നീലത്താടി മടക്കി കൊട്ടാരത്തിൽവന്നതായറിഞ്ഞു

അല്ലാകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ ഈ സമോദികളുടെ മുറിയിലേയ്ക്കു തന്നെ വന്നു. എന്തോ ചില ബലമായ സംശയങ്ങൾ തട്ടിയതുപോലെ അവൻ വന്ന ഉടനേരത്തെ താഴോൽക്കൂട്ടം ആ പശ്ചാത്തപ്യനെയും ഫാത്തുമായോട് അവൻ നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായ മുറി തുറന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നു സമഗരരംഗം ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ഭയപരവശമായ ഫാത്തുമായും സംസാരിക്കാൻ നാവുപൊങ്ങിയില്ലെങ്കിലും താഴോലിൽ പുറങ്ങിരുന്ന രക്തംകുണ്ട് അവന്റെ ആഴമായ അവർ അതിലാഹിച്ചതായി നീലത്താടിക്ക് നീരുമാനിക്കുവാൻ താഴോൽ ക്ലേശവും ഉണ്ടായില്ല. തൽക്ഷണം നീലത്താടി അവരോട് കൂടുതലായിട്ടു ശർമ്മിച്ചു:—

“ഞാൻ പ്രത്യേകം നിരോധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഫാത്തുമായിൽ നിന്നും പ്രവേശിച്ചു ഇല്ല! അതിനുള്ളതിന്നു മരണം മാത്രമാണ്.”

ഫാത്തുമു മുട്ടുകുത്തിനമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ അനുകമ്പയുണ്ടാകത്തക്കവിധം, ഹൃദയസ്പർശമായിത്തന്നെ വിളിച്ചുവിളിക്കത്തക്കവിധം, അവളെ ഹിംസിക്കാതിരിക്കാൻ ഭയവുണ്ടാകണമെന്ന് അവനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചതിന്റെ ഫലമായി “കുരു മണിക്കൂർസമയംകൂടി നീ ജീവിച്ചിരുന്നു കൊള്ളുക” എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞിട്ട് നീലത്താടി ആ മുറിവിട്ടുപോയി.

വ്യസനിച്ചും നിലവിളിച്ചും അവരുടെവിധിയെപ്പറ്റി ശപിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിതത്തിൽ താഴോൽക്കൂട്ടം പഴിക്കാത്ത ഫാത്തുമു കുറുവിട്ടുപിന്നെ മരണാഗാധികൾക്കുണ്ടെന്നുള്ള സമീപവ്യക്തികളെ ആനി കെ ജനം

ലയ്യു സമീപംവോയി പുറത്തേയ്ക്കുനോക്കി. ഒട്ടിക്കളിച്ചു രക്ഷപ്പെടാൻവല്ല മാത്രവും ഉണ്ടാകുമോ എന്നുഭ്രമിച്ചായിരിക്കുകയല്ല അവളുടെ അപ്പോഴത്തെ നോട്ടം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവിടെനിന്നും ഒളിച്ചോടാൻ അവക്കുവരികയും സാധ്യമല്ലായിരുന്നുവെന്ന് അവർക്കു് ഇത്രയുംനേളത്തെ പരിചയംകൊണ്ടു നല്ലതുപോലെ അറിയാമായിരുന്നു. പിന്നെയോ? അവരുടെ സന്ധാഭരൻ അവർക്കിവിടെ ആപത്തുണ്ടാവാനെ കാത്തുകൊള്ളാമെന്ന് അവർ തമ്മിൽ വേർപെട്ടപ്പോൾ ശപഥം ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങിനെ വല്ല ആശയ്ക്കും വകയുണ്ടോ എന്നു വിചാരിച്ചുമാത്രമാണ് അപ്പോൾ അവർ വേളിയിലേയ്ക്കു നോക്കിയതു്. “അനീ! എന്റെ സോഖി! അനീ! ജ്യേഷ്ഠത്തി! വേളിയിൽനിന്നും ആകുമെങ്കിലും നമ്മെ രക്ഷിക്കാൻ വരുന്നതായി നീ കാണുന്നുണ്ടോ?” എന്നു ഫാന്തുമ്മ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

ഇങ്ങനെ തുടച്ചുയായി അവർ ചോദിച്ചു ചോദ്യത്തിന്നെല്ലാം “ഇല്ല, പ്രിയപ്പെട്ട അനുജത്തി! ആരെയും കാണുന്നില്ല. പറക്കുന്നപക്ഷികളുടെ മർമരശബ്ദവും തോട്ടങ്ങളിൽ കളിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ കളികളുശബ്ദവുമല്ലാതെ അന്യനോന്നും കേൾക്കുന്നപോലുമില്ല” എന്നു് വൃന്ദനകൾ മായ മറുപടിപറയാൻ മാത്രമേ ആനിക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

ആ ഭയങ്കരസമയം അടുത്തു. മേമണിക്രൂർനഗരം മിക്കവാറും തീരോരപ്പോൾ ഫാന്തുമ്മ കീറുന്ന ചിട്ടപ്പുകൊണ്ടു് ആക്കേിലും വരുന്നണ്ടോ എന്നു വീണ്ടും ഉറക്കത്തിലവിളിച്ചിട്ടു് അവർ ജ്യേഷ്ഠത്തിയോടു ചോദിച്ചു.

ഇപ്രാവശ്യം ആശങ്കിതയായും സന്തഃഷ്ടപ്രഭയോ കിട്ടുമെന്ന് അനീ മറുപടി കൊടുത്തതു്.

“ഉണ്ട്. ഉണ്ട്. പ്രിയപ്പെട്ട അനുജത്തി, ഏതോ വരു
ന്നുണ്ട്. കറേ കതിരപ്പടയാളികൾ നേരെ പടികടന്നുപ
ടന്നു. അയ്യയ്യ! ആ വരുന്നത് നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട ജ്യോ
ഷ്ഠൻ ഫസ്തനും കൂട്ടരുമാണ്.”

ഇഷ്ടാണത്തിൽ നീലത്താടി മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു.
ഫാത്തുമ്മ-ചെട്ടേണ, ഇഴഞ്ഞുമാറി മുറിയുടെ ഒരു മൂല
യിൽ ഒതുങ്ങിക്കൊണ്ട് വീണ്ടും അവരോടു ഭയത്തോടെ
പ്രാർത്ഥിച്ചു. അവൻ അരയിൽ നിന്നും അവന്റെ ദീർഘ
മായ വാർ ഉഴലിയതും സഹോദരികളുടെ വിലപനം
കേട്ട് ഫസ്തനും കൂട്ടരുംകൂടി മുറിയിൽ ഓടിക്കയറിയതും
ഫസ്തൻ നീലത്താടിയെ കടന്നുപിടിച്ച് അവന്റെ വാളു
തന്നെ പിടിച്ചുവാങ്ങി നീലത്താടിയുടെ കഴുത്തിനു ലക്ഷ്യ
മാക്കി വെട്ടിയതും എല്ലാം ഒന്നിമിഷംകൊണ്ട് ഒന്നിച്ചു
തന്നെ കഴിഞ്ഞു. ആനന്ദപൂർവ്വമായ സോദരിസോദര
ന്മാരുടെ അപ്പാഴ്ചത്തെ അത്ഭുതാവസ്ഥകൾ വർണ്ണിക്കു
ത്തക്കതല്ല.

“ജ്യേഷ്ഠ! അങ്ങ് ഇന്നുതന്നെ ഇവിടെ വന്നുചേർന്ന്
തെളിക്കുകയാണ്” എന്നു ഫാത്തുമ്മ ചോദിച്ചതിനു
ഫസ്തൻ കൂടെയുള്ള സ്നേഹിതന്മാരെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു
കൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—

“ഇവരെക്കൊല്ലാം നീലത്താടി നമ്മെ പററിച്ചതു
പോലെ പററിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഞാൻ രണ്ടുദിവസത്തിനു
മുമ്പെ പട്ടണത്തിൽ വന്നപ്പോൾ നമ്മെപ്പോലെ ഇവർക്കും
പാറിയ വിലത്തുകൾ ഇവരെക്കൊന്നാടു പറഞ്ഞു. ഈ പതി
നെട്ടുപേരുടേയും സഹോദരികളെ ഈ ഘാതകൻ വിവര
മൊഴുപ്പത്തോടെ പൊതത്തിൽ പിന്നീടുള്ള ഒരു വിചാരവും

ഇവകിലു. കണ്ടത അവരെല്ലാം ഇവിടെയെങ്ങാനും ഉണ്ടോ എന്നറിയാമോ?"

ഫാത്തുമ്മ:—ജ്യേഷ്ഠ, ഭാഗ്യദോഷികളായ ഇവരെ നമുക്കെങ്കിലും സമാധാനപ്പെടുത്താൻ കഴിയും! ഒരനിമിഷം തെറ്റിയിരുന്നെങ്കിൽ ജ്യേഷ്ഠനും ഇവരെപ്പോലെ പരിതപിച്ചുകൊണ്ട് മടങ്ങാമായിരുന്നു. വരണം നമുക്ക് ഇവിടെയുള്ള ഒരു ഫെസ്യൂമറി തുറക്കാം. അതിനകം കാണുമ്പോൾ എല്ലാം വ്യക്തമാകും.

അവർ ഫെസ്യൂമറിക്കു സമീപത്തെത്തി. ആനി മുറി തുറന്നു. ഫസ്റ്റനും കൂട്ടരും അകത്തുകടന്നു. ശിഖ! ശിഖ! സോദരവാത്സല്യം വെറും കലകളാക്കേക്കിനെ കാണിക്കുന്നുണ്ട്..... അനേകവർഷങ്ങളായി നീലത്താടി അനേകം സുശീലകളായ കലീനസ്രീകളെ ഹൃദയം ഫിംസിച്ചും, അയൽപക്കത്തുള്ള പട്ടണങ്ങളിൽ പോയി നിരവധി ദ്രവ്യം കൊള്ളിച്ചെടുത്തു ജീവിച്ചുപോന്നത്. ഒരു വമ്പിച്ച സമ്പത്തു് അവനുണ്ടായിരുന്നു.

ഫാത്തുമ്മനീലത്താടിയുടെ സമ്പത്തിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഫസ്റ്റന്റെ പണിനേട്ട സ്റ്റേഫിതന്മാർക്കുമായി വീതിച്ചുകൊടുത്തു. കഷ്ടിച്ചു കാലാക്ഷപത്തിനു വേണത്തുമാത്രം അമ്പ്റ്റളളയും സ്വീകരിച്ചു.

നീലത്താടിയുടെ മനോഹരകൊട്ടാരം ഒരു അനാഥ മന്ദിരമായിട്ടു രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി ഫാത്തുമ്മയും ആനിയും കൂടി അനാഥബാലശുശ്രൂഷണത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

വിധവയും പുത്രനും.

അതുത വൃക്ഷം .

ഒരിക്കൽ ഒരു കത്രാമത്തിലുള്ള വഴിയരികിൽ വിധവയായ ഒരു സ്ത്രീ താമസിച്ചിരുന്നു. പണ്ടേയൊരുമിളംകെ കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ആ സാധുസ്ത്രീയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും സമാധാനപരമായി അവളുടെ ജീവിതത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അത് അവളുടെ ഏകപുത്രൻ മാത്രമായിരുന്നു. 'ജായ്ക്ക' എന്നു പേരുള്ള ഒരു മകനെ അവൾക്കു ജീവിതസമൃദ്ധ്യസാധനമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അവൾക്ക് ആ കുട്ടിയോടു് എത്രമാത്രം വാത്സല്യമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണമെന്നു നമുക്കു ഊഹിക്കാമല്ലോ. കഷ്ടിച്ചു് അരിച്ചിട്ടുണ്ടാക്കിയ അവളുടെ തുറന്നുവെച്ചുകൊണ്ട് മകന്റെ ജീവസന്ധാരണം നടത്തിയിട്ടു് അവൾ മിക്ക ദിവസവും പട്ടിണിയിൽക്കുണു കഴിഞ്ഞുകൂടുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ ജായ്ക്കിന് വേണ്ട ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും മറ്റും കിട്ടിയിരുന്നുതുകൊണ്ട് അവർ എത്രമാത്രം ദരിദ്രരായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് അവൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നെന്നാൽ വിധവയായ ഒരു ഭാക്കാവിന് ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളോടെ സ്വപുത്രനെ സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയുമോ അതിലധികവും അവൾ അവനുവേണ്ടി രാപ്പകൽ ബലിമുട്ടുകൾ സമ്മിച്ചു് ഭേദങ്ങളേകെ ചെയ്തിരുന്നു.

എന്നാൽ ജായ്ക്കും ഒരു ചിത്തക്കുടിയായിരുന്നില്ല. അവൻ അവന്റെ പ്രായത്തിൽ കഠിനം വിനോദം അന്യ

കുടവേണി എന്തു ചെയ്യുവാനും സന്തതസ്സമുദയം ഭരണാധിപ-
 വാനും ആയിരുന്നു. അയൽക്കാർക്കു സഹായംകൊടുക്കാൻവേ-
 ണി എത്രദൂരംപോയി എന്തു ചെയ്തും അവൻ അവരുടെ സ-
 ന്തോഷത്തിന്നു പാത്രമാകുമായിരുന്നു. അവനോടു സഹായം
 മലേക്കിക്കുന്നവർക്കു അവന്റെ കൈവശം എന്തുതന്നെ
 ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും കൊടുത്തുകളയും. ഒരു ബലവാൻ ബല-
 ഹീനനായ ഒരുവനെ തുപ്രദ്രവിക്കുന്നതായി അവന്റെ ദൃഷ്ടി-
 യിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും ആ ബലവാൻ
 ജായ്ക്കുന്നതും മറ്റൊരുവനെ തുപ്രദ്രവിക്കുന്നതായാകാതി-
 രിക്കയില്ല.

കൈയ്യുവാന്മാരും ശ്രദ്ധഗതിക്കുറവായ പല ബല-
 വന്മാരും സാധാരണയായിട്ടുണ്ടാകാറുള്ളതുപോലെ അവനും
 ഒരു കുറുമുണ്ടായിരുന്നു. സൂക്ഷ്മരവും ശ്രദ്ധക്കുറവും അ-
 വനു ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. പണ്ടത്തിന്റെ വിചയേന്തെന്ന-
 റിയാൻ പാടില്ലെന്നും അവൻ ഭാരിദ്ര്യം അനുഭവിച്ചി-
 ടില്ലായിരുന്നുവെന്നും അവന്റെ അമ്മ ഒരു ധനികത-
 യിൽക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചും അവൻ കണ്ടുമായ പണം
 ചിലവഴിക്കാൻ തുടങ്ങുകനിമിത്തം ഭാരോടിവസം ചെയ്തും
 ഞാനും അവന്റെ അമ്മയുടെ ഭാരിദ്ര്യം വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധി-
 ച്ചുവന്നു. എന്നിട്ടും വാത്സല്യംനിമിത്തം സാധുവായ ആ-
 മങ്കാവു അവനെ ശംസിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതുനിമിത്തം
 അവൻ കൂടുതൽ കണ്ടമാനക്കാരനായും അവന്റെ വിധ-
 വനായ അമ്മയ്ക്കു അവൻ ഒരുനരത്തെ ആഹാരം
 പോലും കൊടുക്കുവാൻ വിഷമമായിത്തീരുകയുംചെയ്തു.

ഒരുദിവസം രാത്രി എന്തോ അത്യാവശ്യം നേരിട്ട
 ക്ഷേപം മറിയം (എന്നായിരുന്നു. അവന്റെ അമ്മയുടെ

ചേർത്ത്) അവർ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരുന്ന പണസഞ്ചിയെടുത്തു പഠിശ്ശായിച്ചു. അതിൽ ശേഷിച്ചുകണ്ടത് ഒരു മുൻപെറി നാണയം മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ നാണയംതന്നെ അമ്മവേണ്ടത്തുപല കേടുകൾ ചേർന്നിരുന്നു എടുക്കാത്തതായിരുന്നു. മറിയം വളരെ വ്യസനത്തോടു കൂടി പുത്രന്റെ സമീപമെത്തി അവനോടു പറഞ്ഞു. “കുഞ്ഞേ! വീണ്ടുവിലാമില്ലാത്ത കണ്ടമാനക്കാരാ, നിന്റെ അന്തോന്നിതപാകൊണ്ടു് നാം ഏതുനിലയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നു നിനക്കറിയാമോ? എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരുപലം തീർന്നു. ഇതാ എന്താ എടുക്കാത്ത ഈ മുൻപെറി തുട്ടുമാത്രമാണ് ബാക്കിയുള്ളത്. എന്റെ സാധുവായ പശുവല്ലാതെ വീട്ടിൽ ചേരാനും ശേഷിച്ചിട്ടില്ല. അവളെ വിറ്റാൽ കിട്ടുന്ന പണവും പോയാൽ പിന്നെ നാം എങ്ങനെ ജീവിക്കാനാണെന്ന് ഒരു നിശ്ചയവുമില്ല. മകനേ! അമ്മക്കുണ്ടേ! നമ്മുടെ വിധി ഇതുവിധമായല്ലോ!”

അയ്യോ! അവന്റെ കൊള്ളകിഴായുഴച്ചപ്പോൾ പൂർണ്ണ ബോദ്ധ്യം വന്നു. അവൻ തല്ലതുപോലെ ആലോചിച്ചു് മേലാൽ അവൻ തന്നത്താൻ നന്നായിക്കൊള്ളാമെന്ന് അമ്മയോടു ശപഥം ചെയ്തു. മാതാവിന്റെ വയസ്സുകാലത്തു് അവൻതന്നെ അവളെ കണ്ടിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ള വിരോധത്തോടുകൂടി അടുത്തു് ദിവസം മാവിലേതന്നെ അവൻ മറിയത്തിന്റെ പശുവിനെയുപകൊണ്ട് അതിനെ വിൽക്കുവാനായി പുറപ്പെട്ടു. അവന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന വരി പൂഴി പശുവിനേനടത്തിയും അതിനെ എവിടെ എവിടെ

എന്തുവിലയ്ക്കും കൊടുക്കണമെന്ന് ആലോചിച്ചും കര തൊടുകയും നടന്നപ്പോൾ അവനെന്നെ ആത്മവിശ്വാസം തോന്നാതെ, വിൽക്കുന്നതും പണം കിട്ടുന്നതുമെല്ലാം വരുത്തുന്നത് അവൻ തീരുമാനിക്കുകയെന്നു കേൾക്കുന്നത്. അതിലേ കടന്നുപോയ ഒരു ഇറച്ചിക്കച്ചവടക്കാരൻ ജായ്ക്കിനോടു “വയസ്സുചെന്നു എല്ലാം തൊലിയുടേതല്ല ആ പശുവിനേയുംകൊണ്ട് എവിടെ പോകുന്നു”വെന്നു ചോദിച്ചു.

“എന്റെ പശുവു, തൊഴിച്ചതുമല്ല, വയസ്സുചെന്നതുമല്ല. ഞാൻ ഇവളെ വിൽക്കുവാൻകൊണ്ടു പോവുകയാണ്” എന്ന് ജായ്ക്ക് അല്പം കോപാശങ്കയോടെ മറുപടി പറഞ്ഞു. ജായ്ക്കിന്റെ ഉടമസ്ഥനായതെപ്പറ്റി നല്ലതു പോലെ അറിയാമായിരുന്നു കശാപ്പുകാരൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു. “ഞാൻ എന്തുചെയ്യുമെന്നറിയാമോ? ഇതാ ഇതേ തലക്കട്ടയിലുള്ള ഈ പയറു് എത്ര നന്നായിരിക്കുന്നു? ചുട്ടപ്പ, ചുട്ട, നീലം, ഈ വസ്ത്രങ്ങളോടുകൂടിയ ഇവ നിങ്ങൾ ശോക്കണം. ജായ്ക്കിനെ മറ്റൊരാളായിക്കൊണ്ടു കിലും ഞാൻ ഇതു കാണിക്കുകയേ ഇല്ലായിരുന്നു. എന്താൽ നിങ്ങൾ അത്ര നല്ല ഒരു യുവാവാണ്. അതുകൊണ്ടു് നിങ്ങളോടു് ഞാൻ വിലപേശണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. ആ കിഴുപശുവിനുവേണ്ടി ഇതിനെയും ഞാൻ നിങ്ങൾക്കായതുകൊണ്ടു് തന്നെയും. ദാഗ്രഹിയായ കശാപ്പുകാരന്റെ വിദ്യ ശരിക്കുചെയ്തു. അവന്റെ സ്മരിക്കുകയും അതിനേറിയ പയറിൽ ആഗ്രഹം തോന്നിയും പശുവിനു ചകരം പാറുമതിക്കുന്നതുള്ള വിഡ്ഢിത്തത്തിനു ജായ്ക്കും

സമ്മതിച്ചു. ഇങ്ങട്ടുതന്നെ അന്ധരവർണ്ണത്തിൽനിന്നുവന്ന കൈ
 മാറ്റംപെട്ടു യാത്രപറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു. ഒരു മഹത്തായ
 കാര്യം സംഭവിച്ചതുപോലെയാണു് ഉത്സാഹപ്രിയനായി
 ജാത്യു് അമ്മയുടെ അടുക്കൽ മടങ്ങിയെത്തിയതു്.
 ജാത്യുന്റെ മടങ്ങൽ മനസ്സിലാക്കിയ അമ്മവിനു് അത്യ
 ന്തം കോപവും വ്യസനവുമുണ്ടായതിൽ അതൃപ്തമില്ല.
 ഏതെന്നാൽ അവർക്കു് അവസാനം ശേഷിച്ചിരുന്ന
 ഏക സ്വപ്തജാത്യു് അന്നു് കയ്യടപ്പട്ടതിന്നു് ആ പശുവു
 മാത്രമായിരുന്നില്ലേ? അക്കിടന്ന വിവരമറിഞ്ഞ പണം
 കൊണ്ടു് പലതും സംഗ്രഹിക്കുന്ന മനോഹരനും കടിച്ചു
 കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണു് പശുവിനെ വിവര പണത്തിന്നു
 പകരം പയറുകൊണ്ടു് മകൻ സുസ്താവതനായി വന്നു
 ചേർന്നതു്. ഇത്ര ശരിയായ ഒരു മകനെയാണല്ലോ
 അവർക്കു ലഭിച്ചതെന്നു വിചാരിച്ചു് അവർ അമ്മ
 നായി കോപാവേശത്താടെ അവന്റെ കയ്യിലിരുന്ന
 പശുവൊഴുത്തിനു് ഒരു തട്ടുകൊടുക്കയാൽ അവ മുഴുവനും
 വാങ്ങിപ്പോകുമേ മുററത്തു് ഭൂതകിത്തറിവിടും. മടങ്ങൽ
 മനസ്സിലാക്കിയ പുത്രൻ അവളെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്താൻ
 പറിച്ചുപണികൾ പലതുമുന്നോക്കി. വാത്സല്യനിധിയായ
 വിധവയുണ്ടോ ഏതുതന്നെ. സഭവിച്ചാലും. അവളുടെ
 പുത്രനെ വെറുക്കുവാൻ കഴിയുന്നു. അവളുടെ കോപമു
 കൾ അസ്തമിച്ചു് അവനോടു് ഇണക്കിയെങ്കിലും അവ
 ളുടെ വ്യസനത്തിനു് ഒട്ടും കുറവുമില്ല. കാരണം മറ്റൊരു
 മല്ല. അന്നുതന്നെ അവരിരുവർക്കും പട്ടിണികിടന്ന വെറു
 വയറോടെ നിദ്രപ്രവേശിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമായിരുന്നു.

അടുത്ത പ്രദേശത്തിൽ ജായ്ക്കു് ചെറിവിന്നു വിൽക്കു
 മായി വളരെ ദൈവത്തെ ഉണർന്നു. അവനെ പരി നിര
 സഹിഷവത്വത്താലും ഉപദ്രവിച്ചു. അവന്റെ വയറി
 നുള്ളിൽ ആരോ "പ്രാതൽ, പ്രാതൽ" എന്നു നിലവിളി
 കുന്നതുപോലെ അവനെ അണി. അവൻ എങ്ങിനെയെന്ന
 വസ്യധാരണാചെയ്തു ജനാലയിൽക്കൂടി പുറത്തേക്കുനോക്കി.
 പുറത്തുകണ്ട കാഴ്ചകൊണ്ടു് അവൻ സ്വപ്നം കാണുക
 യാണോ എന്നു സംശയിച്ചു് അതുതക്കപ്പട്ട. ഉണർന്നിരിക്ക
 യാണോ എന്നു ബോദ്ധ്യം വരുത്താനായി അവൻ കൈ
 കുറുകൊണ്ടു് ചലമായി മണ്ടു കണ്ണുകളും തിരുമി. ആശ്ചര്യ
 ക്കപ്പട്ടു് അവൻ പുറത്തേയ്ക്കു് കാടി താലമുടിവസം രാത്രി
 എവിടെയാണോ അവന്റെ അമ്മ പയറു വലിച്ചെറി
 ഞ്ഞതു് അവിടെ ഒരു തടിച്ചവൃക്കും പാർത്തവയുള്ള പയറു്
 ആകാശം തൊടുന്നതായിത്തീർന്നിട്ടു വളന്നു നിൽക്കുന്നതു
 കണ്ടു. ഒരൊറ്റ പയറു മാത്രമല്ല കിമിർന്നിട്ടുള്ളതു് പല
 പയറുകൾക്കൂടി ചുറ്റിപ്പറ്റുന്ന ഒരു വലിയ വൃക്കുമായിത്തീ
 ന്നിരിക്കയാണു്. ആ വൃക്കുംപോലുള്ള പയറിന്റെ അവ
 സാരം മേൽമണ്ഡലത്തിൽ എവിടെ പെണ്ണവസായിക്ക
 ന്നതെന്ന് അവനെല്ലാം ആക്കം നിശ്ചയമാകുകയില്ല.
 ജായ്ക്കു് അവന്റെ സർവ്വശക്തികളും പ്രയോഗിച്ചു് ആ
 വൃക്കും ഒരു പിടിച്ചു കലക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതിൽ അതിനു്
 യാതൊരു ചലനവും ഉണ്ടായില്ല. അതിൽ കയറി അതി
 ന്റെ അവസാനംകണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അവൻമീച്ചുതാക്കി.
 എന്നാൽ കൃത്യബോധമുള്ള ഒരു പുത്രനെപ്പോലെ അവൻ
 അകത്തുകയറി അവന്റെ അമ്മയോടു വിവരം പറഞ്ഞു

തിൻ അവൻ ഏതെങ്കിലും അപകടം സംഭവിച്ചേക്കാ
 മെന്ന ഭയം മാത്രം അവനെ ആവശ്യം അതിൽ
 കയറാതിരിക്കുവാൻ തടഞ്ഞുനോക്കി. ദ്രവചിത്തനായ
 ജായ്ഞു അവന്റെ അമ്മയുടെ കയ്യിലിരുത്തേണ്ടതും വക
 വയ്ക്കാതെ വെട്ടുന്നതെന്ന അതിൽ ചെടി കയറുകയാണു
 ണ്ടായത്. വൃക്കപ്പുവട്ടിൽനിന്നു നിലവിളിച്ചും തേക്കപ്പട്ട
 അതിയും അവനെ തിരിച്ചുവിളിച്ചു മാതാവിന്റെ പ്രയത്ന
 അല്ലെല്ലാം നിഷ്പലപ്പെട്ടതേയുള്ളൂ. വിരുന്നും, ശ്വാസം
 മുട്ടിയും വളരെ ക്ഷീണിച്ച് അനവധി മണിക്കൂറുകൾ
 കഴിഞ്ഞിട്ടാണ്, അവൻ അതിന്റെ അത്രയ്ക്കു ചെന്നു
 ചെന്നത്. അവിടം ഒരു പുതിയ ലോകംപോലെ അവനെ
 കാണപ്പെട്ടു. അവിടം ഒരു പ്രകാശത്തിലും കരുതുകകൾ
 മായ ഒരു ലോകമായിത്തീർന്നു. വൃക്കക്കളോ, ചെടി
 കളോ, വാസയോഗ്യമായ കടൽപ്പോലുമോ അവിടെയെ
 ണ്ടും അവനെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവിടം ഒരു വെറും
 മണലാരണ്യം മാത്രമായിരുന്നു. ഒരുവന്റെ ഭാഗ്യപരീക്ഷണ
 അനായി ഇത്തരമൊരു സ്ഥലമന്വേഷിച്ച് ആരും തന്നെ
 പോവുകയില്ല. ഒരു പാറക്കൂട്ടത്തിന്റെ മുകളിൽ ഇരുത്ത
 കൊണ്ട് ജായ്ഞു അവന്റെ ബുദ്ധിശുശ്രൂഷകൾ വീണ്ടും
 അവന്റെ അമ്മയ്ക്കു വരുത്തിവെച്ചു ഭരിതങ്ങളെപ്പറ്റി
 ചിന്തിച്ചു. പിന്നീട് അവനങ്ങേരിട്ട വിചാരിതനപ്പറ്റി
 യും ആലോചിക്കാതിരുന്നില്ല. അവൻ വാശപ്പനിമിത്തം
 മരിച്ചുപോകുമെന്നതന്നെ തേക്കപ്പട്ടുവിറച്ചു. എന്നിട്ടും
 അവൻ ഏതെങ്കിലുമൊരു അഭയസ്ഥലം കണ്ടെത്തുമെന്നു
 തിച്ച് ആഹാരത്തിന് യാചിക്കാനായി വീണ്ടും ഒരുവിധ
 തിൻ തടഞ്ഞുടങ്ങി. പക്ഷേ യാതൊരു പ്രയത്നവും

മുണ്ടായില്ല. ചേട്ടന്റെ അവന്റെ നേരെ ഒരുമാതിരി മോഷം ഉണ്ടുണ്ടു വരുന്നതുപോലെ അവൻ തോന്നി. അതു രൂപലാവണ്യമുള്ള ഒരു യുവതിയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടുകൊണ്ട് അവൻ അതിരയിച്ചുപോയി. സൂര്യകിരണങ്ങൾപോലെ മിന്നക്കുമുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചും അത്രത്തു മതിമിടന്റെ ആകൃതിയോടുകൂടിയ ഒരു ഖനം കുറഞ്ഞ സ്വർണ്ണജാലക്കമ്പ് വലംകയ്യിൽ പിടിച്ചും ആണ് ആ യുവതിയെ കണ്ടത്. അത്യന്തപാരവശ്യങ്ങളോടെ കാണപ്പെട്ട ജായ്യിന്റെ സമീപത്തു ചെന്നു് ആ യുവതി ചോദിച്ചു.

“നിങ്ങൾ ഇവിടെ എങ്ങിനെ വന്നു?”

സ്നേഹവും പ്രസന്നതയും ആ യുവതിയിൽ കളിയാടി. അവൻ വളരെ ബഹുമാനത്തോടും വണക്കത്തോടും കൂടി അവന്റെ യഥാർത്ഥചരിത്രം മുഴുവനും ഖറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു.

അവൻ ചെറുതായൊരു ചിരിച്ചുകൊണ്ട് വീണ്ടും ചോദിച്ചു. “നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ അച്ഛനെ കാണുവുണ്ടോ?”

“ഇല്ല. ഞാൻ എന്റെ അച്ഛനെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും എന്റെ അമ്മയോടു ചോദിച്ചാൽ ആ സാധു കണ്ണടിയെങ്ങിക്കരയുകയല്ലാതെ കഷ്ടതരം എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ല” എന്നാണ് ജായ് വ്യസനത്തോടെ മറുപടി പറഞ്ഞത്.

“ശ്രദ്ധിക്കുക, നിങ്ങളുടെ അമ്മ അതിനെപ്പറ്റി യാതൊന്നും പറയാത്തതെന്നാണെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റിയുള്ള

കിലും അവൻ ആ വീടുമുഖൻ ചുറ്റി നിൽക്കു സകലതും
 കൊള്ളയിടകയും അവസാനം വീട്ടിനു തീ വയ്ക്കുകയും
 ചെയ്തു. ഇതിനിടയിൽ നിങ്ങളുടെ അമ്മ അവർക്കുശേഷിച്ചു
 കരു പൊടിക്കണതായിരുന്ന നിങ്ങളേയും ഏറ്റുത്തുംകൊണ്ടു്
 ശീലുത്തിൽ അവിടംവിട്ടു് ഭാടിക്കുളഞ്ഞു. ഭയന്നും വിശ
 ന്നും ഭട്ടനേകം നാഴിക സഞ്ചരിച്ചതിനുശേഷം നിങ്ങൾ
 ഇതുവരെ താമസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായ സ്ഥലത്തു്
 എത്തി. ഇക്കാലംവരെയും നിങ്ങളുടെ അച്ഛന്റെചരിത്രം
 നിങ്ങളോടു ചറയുവാൻ അവർ മടിച്ചതിന്റെ കാരണം
 എന്തെന്ന് ഇപ്പോൾ ചോദ്യമായില്ല. നിങ്ങൾ അനു
 ഭവിക്കേണ്ടതായ സ്വപ്നമുഴുവൻ അന്ത്യൻ അചഞ്ചരിച്ചു
 അനുഭവിക്കുന്നതു കണ്ടുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ ഭാര്യശ്രീതിൽ
 വളർന്നുവരുന്നതു സഹിക്കുവാൻ അവർ വളരെ വിഷമം
 തോന്നാതിരുന്നില്ല. ഒരുദൃഷ്ടനായരാക്ഷസനോടായിരുന്ന
 കിലും അവർ ചെമ്പുപോയ സന്ധ്യം സന്ധ്യമായിട്ടുതന്നെ
 പരിപാലിച്ചു. എന്നാൽ അവരുടെ ഭാര്യയും മുഴുവനും
 വീണ്ടെടുക്കേണ്ടതു് നിങ്ങളുടെ കടമയാണു്. ഞാൻ നിങ്ങ
 ളുടെ അച്ഛന്റെ ഒരു അഭ്യർത്ഥനക്കുറപ്പായിരുന്നു. അതു
 കൊണ്ടു് നിങ്ങൾക്കു വേണ്ട രക്ഷകളെല്ലാം ഞാൻ ചെയ്തു
 തരാമെന്നു് വാഗ്ദത്തം ചെയ്തുന്നു. മനുഷ്യരെപ്പോലെ
 ദേവതകൾക്കും ദയ്യാലങ്ങൾ ഉണ്ടാകാറുണ്ടു്. നിങ്ങളുടെ
 അച്ഛന്റെ ആപത്തു കാലത്തു് ചില ക്ഷൗരകൾ ഞാൻ
 ചെയ്തുപോതിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഞാനും അക്കാലമെല്ലാം
 സ്വപ്നമെഴിയില്ലാത്തവളായി തീർന്നിരുന്നതിനാൽ ഏതിക്കു
 ദ്രോഹത്തിനെ സഹായിക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. നിങ്ങൾ

നിങ്ങളുടെ പശുവിനെ വില്പുവാൻ പുറപ്പെട്ട ദിവസം മാത്രമാണ് എനിക്കുതന്റെ പൂർവ്വരക്ഷികളെല്ലാം വീണ്ടു കിട്ടുവാൻ സാധിച്ചത്. ആ കരാറുകാരൻ നിങ്ങൾക്കു ജനന പയര് തൊൻമുചാനിരം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. അവയെ വാങ്ങുവാൻ നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും പയര് ഒരു വലിയ വൃക്ഷമായി തീരുവാൻ കാരണമാക്കിയതു കമല്ലാം ഞാനാണ്. ഇപ്പോൾ ആ രാക്ഷസന്റെ അധിവാസസ്ഥലമായ ഇവിടെ നിങ്ങളെ വരുത്തുവാൻ ഇടയാക്കിയതും ഞാൻതന്നെ. എനിക്കു നിങ്ങളെ സഹായിക്കുവാൻ കഴിയുമെങ്കിലും പ്രവൃത്തി ചെയ്യേണ്ടതു മഴുവനം നിങ്ങൾതന്നെയാണ്. നിങ്ങൾ ശുലക്കുറവുള്ളവനാണെങ്കിലും ധൈര്യവാനും കാല്പനുമുള്ളവനും ആണെന്ന് എനിക്കുവിശ്വാസമുണ്ട്. അപകടങ്ങളോ ബുദ്ധിമുട്ടുകളോ വക വയ്ക്കാതെ മുൻപോട്ടുചെല്ലുക. നിങ്ങളുടെ ശത്രുവിന്റെ ദിവസം അതെ-നിങ്ങളുടെ പിതൃസ്വത്തുതന്നെ നിങ്ങൾക്കു നേരിൽ കാണാം. നിങ്ങൾ ധൈര്യത്തോടും വിശ്വാസത്തോടും പ്രവർത്തിച്ചുകിൽ മാത്രമേ എനിക്കു നിങ്ങളെ സഹായിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ." ദേവത അപ്രത്യക്ഷയായി. ജായ്ഞു ദേവതയിൽനിന്നും അറിഞ്ഞ അത്ഭുതകരങ്ങളായ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് അല്പസമയം അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്ന പോയി.

സാധുവായ അമ്മ! അവരെല്ലാം സഹിച്ചിരിക്കണം! ആകട്ടെ ആ മധങ്കരരാക്ഷസനെ വേണ്ടവണ്ണം തിരിച്ചിട്ട് എന്റെ അമ്മയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന്

അൻ എന്തു കേൾക്കേണ്ടതാണിത് എന്ന് ചർച്ചയും നിർവ്വഹിക്കും.

ഈ നിശ്ചയത്തോടു് അയാൾ യാത്ര തുടന്നു. ഒരു വളരെ നേരത്തിനുള്ളിൽ സന്ധ്യയുടെ മങ്ങിയ ഇരുളിൽ അത്യന്തം രമണീയമായ ഒരു വലിയ കെട്ടിടം അയാളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. അയാൾ നേരെ കടന്നുചെന്നപ്പോൾ വാതുക്കൽ നില്ക്കുന്നതായ ഒരു വൃദ്ധനെ കണ്ടിട്ട് അന്നു കത്തെ രാത്രിയിലെ ഭക്ഷണത്തിനും നിദ്രയ്ക്കും സൗകര്യം തരണമെന്ന് അവളോട് പേർക്കിട്ടു.

വൃദ്ധ വിരൂപയും കുറിയപ്പിത്തയും സൂക്ഷ്മമായി അറിയും ആയിരുന്നു എങ്കിലും അവർ ഒരു ദൃഢപ്രതിജ്ഞാവിധിയിൽനിന്നു. അയാളെ കണ്ടതിൽ അവർക്ക് വളരെ അതുലം തോന്നുകയും അയാളുടെ അഭ്യർത്ഥനയോടും സംധി കൈതക്കത്തല്ലാത്തപോഴെന്ന് അവിടേനിന്നും അഭിച്ഛാടി അൻ പല പ്രാവശ്യം കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ സ്ഥിരചിത്തനായ അയാൾ പിൽത്തിരിയാതെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു വൃദ്ധയും അല്പം അലിവുതോന്നിയിട്ട് പറഞ്ഞു:—

“അയ്യോ! എന്റെ പാവപ്പെട്ട കട്ടി നിന്നെ അകത്തു കൊണ്ടുപോകുവാൻ എനിക്കു കഴിയുമില്ല. എന്റെ ഭർത്താവു ഒരു ഭയപ്പെടുന്ന ഭയങ്കരരാക്ഷസനാണ്. അദ്ദേഹം നിത്യവും വേട്ടയ്ക്കുപോയി മനുഷ്യരെ ഭക്ഷണത്തിനായി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ ഇരുന്ന ഭക്ഷണം കഴിക്കുവാൻ പറ്റാത്തതാണ്. എന്നാൽ അവരെ ഭക്ഷിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം മിക്കവാറും മനുഷ്യമംസംകൊണ്ടാണ് ഭീഷിക്കുന്നത്. ഭയമില്ലാത്ത അതിനു മടക്കം

ഉണ്ടായാൽ വിധമൊക്കെ മാറും. ഇങ്ങനെ തടിയനായ ഒരു മനുഷ്യനെ പിടികൂടാനായി വെളിയിൽ പോയിരിക്കുകയാണ്. അയാളെ കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ പകരം ഇന്നത്തെ ഭക്ഷണത്തിന് നീ തന്നെ ആയിരിക്കും ഉപയോഗപ്പെടുന്നത്.”

വീട്ടുമസ്ഥന്റെ ചരിത്രംകേട്ട് ജെയ്യും വളരെ ഭയപ്പെട്ടു. അയാളുടെ ആഗമനം അടുത്തുവരുന്നതോർത്തം ത്ത് അയാളുടെ ഭയം വർദ്ധിച്ചു. അവൻ വളരെ ക്ഷീണവും വിരപ്പും ഉണ്ടായിരുന്നവെങ്കിലും ദേവതയുടെ ശാസനത്തോൾ്് ഭയവും അവലംബിച്ചു, അകത്തുകൊണ്ടു പോയി ഏടുകളിലും ഭക്ഷണംനരുകി അന്നത്തെരായി രഹസ്യമായി അവിടെ പാറ്റിക്കുണ്ടമെന്ന് വീണ്ടും വൃദ്ധയോടപേക്ഷിച്ചു. മാനസാന്തരപ്പെട്ട വൃദ്ധ അന്നമതിനരുകി അവനെ അകത്തെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. വിശാലമായ ഒരു ഝാളിൽ കട്ടിലുപോലുള്ള വലിയ കസേരകളും പാറപോലുള്ള കപ്പുകളും സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതുകൂടാതെ ഒരു മേശപ്പുറത്തു് ഒരു വലിയകുന്താലി, ഇരുന്നതിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ട് ആ വൃദ്ധ പറഞ്ഞു. “അതു് ഏന്റെ മെന്താവിന്റെ പല്ലിന്റെ ഇടകൾ കത്താനുള്ള സായനമാണ്” വീണ്ടും പല അറകളുംകടന്ന് അവസാനമുള്ള ഒരു മുറിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഒരു കൂടിന്റെ മുൻവരം അയാൾ കണ്ടു. അതിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ ആളുകൾ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഇരിക്കുന്നുണ്ടു്. ബുദ്ധിമുട്ടുകാലത്തേക്കു് രാക്ഷസൻ കൊണ്ടുവന്നു സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള അയാളുടെ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളാണു് അവർ. ഇവകണ്ടു ജെയ്യും മരവി

മൃഗപോഷകിലും മെയ്യുംവിഭാജന ആഹാരം വൃദ്ധയുടേ
 പിന്നാലെ അടുക്കളയിലേയ്ക്കു പോയി. ജപലിച്ചുകൊ
 ണ്ണിരുന്നതായ് അടുപ്പിനുസമീപം ചുട്ടള്ള പല ഭക്ഷണ
 പദാർത്ഥങ്ങളും കാണപ്പെട്ടു. വൃദ്ധ അവയിൽ രുചികരങ്ങളായ
 പലതും അവനു നൽകി. തലേദിവസംമുതലേ അ
 തൊഴുപ്പുട്ടിണികിടന്നും അന്നുമുഴുവൻ ഒരു പുതിയ ലോക
 ത്ത് അർദ്ധനരതൃതികൾത്തു് പല ഭയഭീതികൾക്കും കേട്ടറി
 ണ്തും തീരെ ക്ഷിണിച്ച ജായ്ക്കിന് തൃപ്തികരമായ ഭക്ഷ
 ണംകഴിഞ്ഞപ്പോൾ തോന്നിയ പരമാനന്ദം ഏവംവിധ
 മെന്നു നമുക്കുവരികാമല്ലോ.

ഒട്ടനവധി പെരുമ്പാറകൾ അടിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു
 ശബ്ദം അവർക്കു കേൾക്കുവാനായി. യെപ്പൊട്ട് പെട്ടെന്നു ചാടി
 എഴുന്നേറ്റ വൃദ്ധ അവരപ്പോടെ ജായ്ക്കിനോടു പറഞ്ഞു...

“അതാ എന്റെ ഭർത്താവുവരുന്ന ശബ്ദംകേൾക്കുന്നു.”

“നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവു വീട്ടിൽവരുമ്പോഴൊക്കെ പെ
 രുവാമുഴക്കിക്കൊണ്ടാണോ വരാറുള്ളതു്” എന്നു് അ
 താൾ ചോദിച്ചു.

“എന്തു പെരുമ്പാറ! അദ്ദേഹത്തിനു പെരുമ്പാറ മുഴ
 ക്കുന്ന ആവശ്യമില്ല. എന്തെൻ പ്രിയതമന്റെ ശപാസോ
 ുപ്പാസശബ്ദമാണു് നീ കേൾക്കുന്നതു്” എന്നവൾ മറു
 പടിപറഞ്ഞു.

പത്തമ്പതു കതിരുകൾ ഒങ്ങിച്ചുനടന്നാൽ ഉണ്ടാ
 കാറുള്ള കളവടിമരവുംപോലെ താക്കുസരൻ കാൽപ്പു
 ജമാറാം! അടുത്തടുത്തു വരുന്നതായും ഭട്ടയിൽ ആളുകൾ

കേട്ടിടം മുഴുവനും കപ്പൽത്തക്കവിധത്തിൽ വാതവിൽ ഒരു കൊട്ടുകൊട്ടത്തു ശബ്ദവും അവർ കേട്ടു.

“അയ്യോ! അദ്ദേഹം വലിയ കോപത്തോടെയാണ് ഇന്നു മടങ്ങുന്നത്. നിന്നെ കാണുകയാണെങ്കിൽ നമ്മെ കണ്ടുപോരെയും ഉടൻ കൊന്നുകളയുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഞാൻ എന്താചെയ്യുക” എന്നവർ ചതുക്കെ പരിഭ്രമത്തോടെ ചോദിച്ചു.

ജേൻറ പിതാവിന്റെ വാതകനും മാതാവിന്റെ കയ്യുതകർക്കു കാരണഭൂതനുമായ രാക്ഷസനെ തേരിൽ കണ്ടെന്നുള്ള അത്ഭുതസാഹചര്യത്തോടെ ഭയത്തുമവലംബിച്ചുകൊണ്ട്, “എന്നെ അടുക്കളയുടെ വല്ല മുഖയിലും മറയ്ക്കുക” എന്നവളോടപേക്ഷിച്ചതുപോലെ അവർ ഉടൻ പ്രവർത്തിച്ചു. വൃദ്ധ തേക്കെപ്പന്നു വാതൽ തുറന്നുകൊടുത്തപ്പോൾ രാക്ഷസൻ അകത്തുകടന്നു.

“ഇവിടെ പുതിയ നരമാംസംമണക്കുന്നു.” എന്നാണ് അവൻ ആദ്യം പറഞ്ഞത്. അന്നത്തെ വേട്ടയിൽ താക്കതാനും ലഭിക്കാഞ്ഞതിനാൽ അവനു വളരെ കോപവും നിരാശയും ഭോഷിയിരുന്നു. അന്ന് അവന്റെ അന്വേഷണത്തിൽ ക്ഷണയോഗ്യനല്ലാതെ എല്ലാം വെറും തൊലിയും മാത്രം ശേഷിച്ച ഒരു കിഴുട്ടമനുഷ്യനെ മാത്രമേ അവിടെ ഒരു ചെററുകുടിയിൽ അവനു കാണാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അവൻതന്നെ ഓടി ക്ഷണപ്രാപിക്കുവാൻ ചെയ്തത്. ഈ ഫലങ്ങളാൽ അവൻ വളരെ ക്രോധനായിട്ടാണ് കാണപ്പെട്ടത്.

“നല്ല മാംസംമണക്കുന്നു.” എന്നവൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു. ഇപ്പോഴൊന്നാണ് മണക്കുന്നതെന്ന് വൃദ്ധയ്ക്കു നല്ല

ഇപ്പോലെ അറിയാമായിരുന്നു. എന്നാൽ അവനെ ഏതു വിധവും രക്ഷിക്കണമെന്നുള്ള അതിമോഹത്താൽ “കൂട്ടിൽ കിടക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ മണമായിരിക്കണം” എന്ന് അവൻറെ ഭാര്യ പറഞ്ഞു. അവനെ അവൻറെ വിചാരത്തിൽ നിന്നും തെറ്റിക്കുന്നതെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി അവർ പെട്ടെന്നു പോയി ആശാസമെല്ലാം കൊണ്ടുവന്നുവെച്ചു.

എന്നിട്ടും “മനുഷ്യമംസം മണക്കുന്നു” എന്നുള്ള പല്ലവി അവൻ ആവർത്തിച്ചു. വിരപ്പുണ്ടാക്കിയെന്നതുകൊണ്ടു പെട്ടെന്ന് അവൻറെ ശ്രദ്ധ ആശാസത്തിൽ പതിഞ്ഞു. അവൻ മനുഷ്യരെകൂട്ടിലടച്ചു സൂക്ഷിച്ചിരുന്നത് ഒരു വിരുന്നിനുള്ള വട്ടംകൂട്ടാണെന്നും അപ്പോഴത്തെ അവൻറെ ആശാസത്തെ അട്ടിന്റെ രണ്ടുമൂന്നു കല്പകളും അതുപോലുള്ള മറ്റൊരിലു ജന്തുക്കളുടെ അവയവങ്ങളും ആണെന്നും ജായ്ക്കിനു ബോധ്യംവന്നു. രാക്ഷസൻ അവയെല്ലാം ഒന്നോടെ വിഴുങ്ങിട്ട് അവൻറെ കസാലയിൽ ചാരികിടന്നുകൊണ്ട് അവൻറെ ഭാര്യയെ വിളിച്ച് “എന്റെ പിടക്കോഴിയെ കണ്ടുവരിക” എന്നുപറഞ്ഞു. ഉടൻതന്നെ ഒരു നല്ല പിടക്കോഴിയെ അവർ കൊണ്ടുവന്നുകൊടുത്തു. ഇതെല്ലാം ഒളിഞ്ഞുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ജായ്ക്കു വിചാരിച്ചത് അവൻ ആ കോഴിയെയും തിന്നാൻപോകുന്നുവെന്നാണ്. “മുട്ട ഇടുക” എന്നും രാക്ഷസൻ അലറിയപ്പോൾ മുട്ടയുടേ ആകൃതിയുള്ള ഒരു സ്വപ്നകുട്ടി ആ കോഴിയിട്ടു. “മുട്ട ഇടുക” എന്നു വീണ്ടും അവൻ അലറുകയും ആദ്യത്തേതിനെക്കാൾ ഒരു വലിയ സ്വപ്നമുട്ട ആ കോഴി വീണ്ടും ഇടുകയും ചെയ്തു.

അവന്റെ ഭാര്യ, തെന്താവിനെ കോഴിയുമായി വിത്തേ
 മിക്കാൻ വിട്ടിട്ട് ഉറക്കത്തിനു പോയ്ക്കിരുന്നു. കറേണേരം
 കൊണ്ട് രാജാസൻ ഒട്ടനവധി സ്വപ്നമുട്ടുകൾ കോഴിയെ
 കൊണ്ടിട്ടവിപ്പതിനശേഷം അന്നും കസാലയിൽക്കിടന്നു
 തന്നെ ഉറക്കമാരംഭിച്ചു. യേശുരമായ അവന്റെ ക്രൂരം
 വലി യുദ്ധക്കളത്തിലെ കഠിനമുരയ്ക്കുംപോലെ ഭയത്തി. ഉറ
 കത്തിൽപോലും അവൻ അന്ന് അസാധാരണമായി
 “അമരംസം മണക്കുന്നു” എന്നു മറുമറയ്ക്കുന്നു.

സമയമായെന്ന ബോദ്ധ്യത്തോടെ ജായ്ക്കു പന്ത്രണ്ടു
 പുറത്തുവന്നു മുട്ടയുടെ പുറത്തുനിന്നും ആ കോഴിയെ അവ
 ഛിരിച്ച് ഒട്ടനവധി ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കത്തുവണ്ണം അ
 കിടന്ന പിടിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ വെളിയിലേക്കു നടന്നു.
 കക്കറ്റനാൽ ശബ്ദംകേൾക്കുമെന്നു വിചാരിച്ച് അവൻ
 ജനാലയിൽ കൂടിയൊണ് പുറത്തു ചാടിയോടിയത്. നടന്നു
 നടന്ന് അവൻ പഴയ വൃക്കത്തെ സമീപിക്കയും അവസാ
 ങ്ഗം വൃക്കപ്പുറത്ത് ഉള്ള അവന്റെ വീട്ടിൽ എത്തുകയും
 ചെയ്തു. വൃക്കപ്പുറത്തായ അവന്റെ മാനാവിന് അവ
 നെ വിണ്ടു കണ്ടുതുകയും, അവൻ കൊള്ളാവുന്ന വിവ
 ഛിരിച്ചു സാധനത്തെപ്പറ്റി അവൻതന്നെ പറഞ്ഞു. അ
 റിഞ്ഞുതുകയും ഉണ്ടായ സ്വന്തംയെ വളർത്തുവാനായി.

“മുട്ട ഇട്ടു” എന്നത് അവൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ അത്യാ
 ണം അനുസരണയോടുകൂടി ആ കോഴി പുതിയ ഏതെങ്കിലും
 കണ്ണുനീരോടെ അന്നുമാറിയ്ക്കും സ്വപ്നമുട്ടകളും ഇട്ടുതന്നി.
 കറേണേരത്തെയും ജായ്ക്കും അതാട്ടുകൾ അമ്മയും
 സുഖമായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. അവയുടെ സുഖജീവിതത്തിനും
 സമാധാനത്തിനും വേണ്ട ദ്രവ്യം അവർ ലഭിച്ച കോഴി

യുടെ സപ്തമുദകോഷ് സുഖമോയുണ്ടായി. ഇക്കാലത്തു് ദേവതയുടെ കർന്നമായ ഉപദേശംകൊണ്ടല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ അതുതവൃക്ഷത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സ്മരണയെക്കൊണ്ടു് നണ്ടാവുകയില്ലായിരുന്നു. അയാളുടെ പ്രധാന കർത്തവ്യം അയാൾ ഇനിയും നിവർത്തിച്ചിട്ടില്ല. അവന്റെ ദേഹിദ്യം മാറിയെന്നല്ലാതെ ദേവതയുടെ ഉദ്ദേശാനുസർത്തം അയാൾ ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്തതിൽനിട്ടില്ല. അയാളുടെ പിതാവിനെ ശുശ്രൂഷമാംവണ്ണം വധിച്ച് സകല സപ്തമുദകോഷ് കവർച്ച ചെയ്ത് രാക്ഷസനെ വഴിയൊന്നു തിരിച്ചു് അവനെ സംഹരിക്കാഞ്ഞാൽ ഭരണപരമിപ്പെന്നുള്ള ദേവതയുടെ ഉപദേശം അക്ഷരാപ്രതി അനുഷ്ഠിക്കാൻതന്നെ ജായ്ക്കു തീരുമാനിച്ചു. അയാൾ അമ്മയുടെ അനുവാദം ആവശ്യപ്പെട്ടു.

വീണ്ടും ജായ്ക്കു് അതുതവൃക്ഷത്തിലേയ്ക്കു പോകണമെന്നുവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ വിധവയായ മാതാവു് അയാളുടെ ആഗ്രഹത്തെ കടയാൻ പല പണികളാമെടുത്തു. പക്ഷെ, ദേവതയുടെ പരമാർത്ഥചരിത്രം മാതാവിനെ അറിയിക്കുവാൻ അയാൾക്കു നിവർത്തിയില്ലായിരുന്നുവെന്നുകൊണ്ടു് അനുസരിക്കാതെ നിർവ്വേഗമായിത്തന്നെ അയാൾ വൃക്ഷത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു.

രാക്ഷസന്റെ ജായ്ക്കു അയാളെ വീണ്ടുംകാണുമ്പോൾ അറിയാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം മോഹമെല്ലാം കാര്യംതന്നെ കളിമവസ്ത്രങ്ങൾധരിച്ചുമാണം ഈ പ്രാവശ്യം ജായ്ക്കു യാത്രയായതു്. മുന്തിലത്തേമാതിരി തളൻ വളരെശ്രമപ്പെട്ടു് അയാൾ രാക്ഷസസഭത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഈ പ്രാവശ്യംതന്നെ പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നതിന്നു് അത്ര ഏല്പമല്ലായിരുന്നു. കരദന്ധു് ഒരു സാധുവായിന്നു് വൃദ്ധ അഭയംതൽക്കിയതു്

മാമിത്തം അവൻ രാക്ഷസന്റെ വാത്സല്യനിധിയായിരുന്നു കോഴിയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുകയും വിചാരമറിഞ്ഞു രാക്ഷസൻ അവളെ ഭയങ്കരമായി ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവിവരം അവർ ജാതൃദിനോട് തുറന്നു പറഞ്ഞു. അയാൾ വന്നതു പോലെ മടങ്ങിപ്പോകാൻതന്നെ തീർത്തുകല്പിച്ചു. അവളെ ഏതോ പററിപ്പതിൽ, അയാൾ വളരെ വ്യസനം ഉളവാക്കിയതന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അങ്ങനെയൊന്നും ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. വീണ്ടും അയാൾക്കു പ്രവേശനം ലഭിക്കുകയും സുഖമാക്കിക്കൊണ്ടും അവർ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ആദ്യപ്രാവശ്യത്തെമാതിരി രാക്ഷസൻ മടങ്ങിവരുന്ന രാജ്യം കേട്ട ജാതൃദിന സംഗതി മനസ്സിലാക്കുകയും അയാൾ പുതിയ ആളാണെന്നറിയിക്കാൻ വൃദ്ധനോട് പഴയ പോലെ പോദ്യങ്ങൾ പലതും നടത്തി.

“അവിടെ കമലീയിരുന്ന ഒരു വലിയപാത്രം മുങ്ങിക്കാണിപ്പിട്ട് അതിൽ ഒളിച്ചുകൊള്ളുക. ക്ഷണമേതൊന്നും എന്ന് രാക്ഷസന്റെ സംഭ്രമത്തോടെ പറഞ്ഞതുപോലെ അവൻ ഒളിച്ചു.

ഇതേവണ് രാക്ഷസൻ വളരെ സന്തോഷവശമായിട്ടാണ് മടങ്ങിയെത്തിയത്. അവനു മൂന്നു വഴിയാത്രക്കാരുടെയും അവതരണകൈവശമുണ്ടായിരുന്ന സ്വത്തും ലഭിച്ചു. അതിനെയെല്ലാം വഴിയങ്കലുള്ള ഒരു തുറയിൽ ഒളിപ്പിച്ചാണ് മടങ്ങിയത് പതിവുപോലുള്ള ഭക്ഷണത്തിനശേഷം അവൻ പലകാലമായി കൊള്ളുചെയ്ത് സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഉപ്പും പതിവുപോലെ അന്നം കണ്ടാനന്ദിക്കുന്നതിനായി ഒരു മുറി തുറക്കുവാൻ മാത്രമേ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അവർ ഒരു മുറിതുറന്നു ഒരു വലിയ പണമ്പാലികൾ അവന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചിട്ടിഴുകുകൊണ്ടുവന്നിട്ട്, ഒന്നരിയെ സ്വസ്ത

നാണയങ്ങളും കണിൽ വിചര്യവരിയ പലതരം തനങ്ങളും ആയിരുന്നു. അപ്പുറത്തു കയറിക്കുടിപ്പിച്ച് ഒരു തള്ള അളിയിട്ട് “ചൊയ്യേ, നിനക്കിനി ചൊയ്യറങ്ങാം” എന്നു അവൻ അധറി. സാധുവായ അവർക്കു്. ഉറങ്ങുവാൻ ചൊയ്യേളുന്നതിനു മലിച്ച ആഴ്ത്ത വലിയ ഉപകാരമായി ജോനി.

എന്നിട്ട്, അവൻ നാണയങ്ങൾ “ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്, നാലു്” എന്നിങ്ങനെ സ്തവരെയും “ആററിഞ്ഞ്, ഏറ്ററിഞ്ഞ്” എന്നവരെയായപ്പോൾ അഞ്ഞൂററിഎൺപതു്, അഞ്ഞൂററിഎൺപത്തൊന്ന് എന്നിങ്ങനെ എണ്ണി ഉറക്കംകൊണ്ടു് അവന്റെ പല ആഴ്ത്തുക്കളിൽ അഞ്ചുതിന്നിട്ടിനകം അവൻ ഗാഢനിദ്രയെ പ്രാപിച്ചു.

തന്മൂലം മവലേരും ഉണ്ടാകാതെ ജായ്ക്കു സാവധാനത്തിൽ പുറത്തുവന്ന് അഴിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന തിയിസമ്മി കരം രണ്ടും മുറുപ്പം കൊട്ടി ആ ഭാരമേറിയ സമ്മികൾക്കും വലിച്ചും കൊണ്ടുയാത്രയെത്തി. വാങ്ങിത്തന്ന പണം എത്തിയപ്പോൾ രാജാസന്ദർശന കസേലക്കീഴിൽ കിടന്നിരുന്ന ഒരു ചെറിയ പട്ടി മുറുപ്പത്തുകൊണ്ടു ചാടിവിങ്ങ. അഗ്രം കൊണ്ടു് ജായ്ക്കു് ആഹാരം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ രാജാസന്ദർശന കസേലക്കീഴിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു് അവൻ കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന എല്ലോളംകൂടിയ ഇറച്ചിക്കഷണം ഉടുപ്പിന്റെ ചെപ്പിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതെന്തു് പട്ടികീട്ടുകൊടുത്തു് അമരംചിതമായ ആ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു് അവൻ രാജാപ്പെട്ടു പട്ടി എല്ലിനോടടുത്തപ്പോൾ രാജാസന്ദർശനത്തെ പ്രാവശ്യം കസേലയിൽ കിടന്ന തിരിയുകയും പിരിയുകയും ചെയ്തു എങ്കിലും ഉണന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ ഒന്നാമത്തെ പ്രാവശ്യവും ജായ്ഞം രാജാ-
സനെ തോല്പിച്ച് അവന്റെ ഭണ്ഡാഗാരവുമായി വീട്ടിൽ
മടങ്ങി എത്തി.

പുത്രന്റെ വേർപാടിൽ വ്യസനാക്രാന്തനായ വിധവ
മിക്കവാറും ജീവിതസുഖമുപേക്ഷിച്ചു കിടക്കായ ആലംബ
മാക്കിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. പുത്രൻ സാക്ഷിതമായി മട-
ങ്ങിയെത്തിയതു കണ്ടപ്പോൾ ആ സാധുവിന് അത്യന്തം
ആശ്ചര്യമുണ്ടായി.

ജായ്ഞം അവന്റെ ചേറുകൾ എടുപ്പിച്ചുകിടന്നത്
അത്ത്ഥമാണെന്ന് ഒരു നല്ല വലിയ വേണം നിർമ്മിച്ച മാതാ-
വുമായി സസുഖം വാണു. എന്നാൽ സ്വസ്ഥനായി അവി-
ടെ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുവാൻ അവനു മനസ്സുതോന്നിയില്ല. വേദപു-
ത്രന്റെ നിരോധനമനുസരിച്ച് അവന്റെ കർമ്മവൃത്തിയെങ്ങ-
നെന്നുമന്ത്രിയായ അവൻ എങ്ങനെ സ്വസ്ഥനായുണ്ടാകും? ഇതേ
പ്രാവശ്യം അവന്റെ ഉദ്യമം മാതാവിനെ അറിയിച്ചില്ല,
അറിയിച്ചാൽ നിശ്ചയമായും അവർ ഉടനെ അവനെ തട-
യുമെന്നവിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. ക്ഷേപ്രഭാതത്തിൽ അവൻ
മുന്നാമത്തെ പ്രാവശ്യം താത്രപുറപ്പെട്ടു. രാജപ്രാവശ്യം അ-
ബലാചരരിയ രാജാസചനി ഇക്കേരി അവൻ താതൊരു
പ്രകാരത്തിലും പ്രവേശനം അവിടെ അനുവദിച്ചില്ല. കഴി-
ഞ്ഞരാത്രി പ്രാവശ്യത്തെയും ആകൃതിയിലല്ലായിരുന്നു ജായ്ഞി-
ന്റെ പുറപ്പാട്. അതുതൊക്കെ അവർ അവനെ അതേ-
ക്കും മനസ്സിലാക്കിയതുമില്ല. നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥന
കൊണ്ട് സാധുവായ വഴിപോക്കിൽ അനുകമ്പതോന്നി
അവനെ അകത്തുപ്രവേശിപ്പിച്ച് അയാൾക്കൊടുത്തു മറ-
ച്ചുവെച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും രാജാസനം അവിടെ വന്നുചേർന്നു.

“പുതുമാംസംമണക്കുന്നു” എന്നുവെത്തിച്ചുവെത്തിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് രാക്ഷസൻ അവിടെയെല്ലാം ചുറ്റിനടന്നു, പലിശോധിച്ചു. ഇത്തവണ വൃദ്ധ ജായ്ക്കിനെ ഒരു ചാക്കിൽകെട്ടി നെല്ലുചാക്കുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട് രാക്ഷസന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപെട്ടില്ല. വിരുന്നവന്ന രാക്ഷസൻ അന്നത്തെ ആഹാരത്തിനുപയോഗിച്ചതു മൂന്നു മകരമത്സ്യങ്ങളേയും ഉപ്പിട്ട സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഒരു തടിയൻ പണിയേയും ആയിരുന്നു. ഉപ്പിട്ടസാധനം ഉപയോഗിക്കുവാൻ ശ്രമത്തിലധികം ദാഹംതോന്നിയ രാക്ഷസൻ പതിവിലധികം മദ്യപിച്ചു. മദ്യം തലയ്ക്കു ചിടിച്ചിട്ട് ആനക്കുചിത്തനായ അവൻ ഉച്ചത്തിൽ പാടാൻതുടങ്ങി. രാക്ഷസൻ കേൾക്കുകയുണ്ടായിട്ട് അവന്റെ വീണയെടുത്തു മേൽപ്പറ്റത്തു വയ്പിച്ചു. തൽക്ഷണം ആ വീണ അതിനേക്കാൾ കൂടുതലായ ശബ്ദം തന്നത്താൻ പാടിത്തുടങ്ങി. രാക്ഷസൻ ഏണീറ്റ് റുത്തത്തിനാരംഭിച്ചു. വീണ വളരെ സംവധാനത്തിലും സ്വരം അർത്ഥിയാർക്കും പാടിത്തുടങ്ങി. റുത്തം ചെയ്തപ്പോൾ അവന്റെ കൈകൾക്കും കഴുത്തും ചെറിയൊരു മത്തുകൊണ്ട് കണ്ണുകൾ അങ്ങനെയും തറയിൽ അടന്നു നെടുമീട്ടത്തിൽ മറഞ്ഞുവീണു തൽക്ഷണം അവൻ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

“ആ സുവണ്ണാവസരം ഇതുതന്നെ” എന്നു വിചാരിച്ചു ചാക്കിനുള്ളിൽനിന്നും പുറത്തുവന്ന ജായ്ക്കു് ആ വീണയെ കൈയിലെടുത്തു. മാന്ത്രികശക്തിയുണ്ടായിരുന്ന ആ വീണയെ അവൻ ഏടുത്തപ്പോൾ വീണ “യജമാനേ! യജമാനേ!” എന്നു നിലവിളിച്ചു. ഇതുകേട്ട് രാക്ഷസൻ ചാടി ഏഴുനേല്ക്കുകയും ജായ്ക്കു് വീണയോടുകൂടി ഓടിക്കൊണ്ടുപോയി. രാക്ഷസൻ അലറിക്കൊണ്ട് അതിവേഗത്തിൽ അവരെ പിന്തുടന്നു.

“യൂടാ വിക്രമാ! നീയോ എന്റെ കോഴിയേയും
 അന്നുസ്സഞ്ചികളേയും അപഹരിച്ചത്! നീ ഇപ്പോൾ
 എന്റെ വീണയേയും തട്ടിക്കൊണ്ടൊടുങ്ങുമോ നില്ല
 നിന്നെ ഞാൻ പിടിക്കും. നിന്നെ ഞാൻ ജീവനോടെ
 കെങ്കിക്കാം!”

“ആകട്ടെ, നീ എന്നെ പിടിക്കുമെങ്കിലല്ല ഉള്ള.”
 കോപാക്രാന്തനായ രാക്ഷസൻ ആ അവസ്ഥയിൽ ഭാരം
 നോ കണ്ണുകൾ നോക്ക കാണാനോ കഴിയുന്നില്ലെന്നു ജായ്യി
 നറിയാമായിരുന്നു. അവൻ അതിവേഗത്തിൽ കാടി അ
 തുളുതവൃക്ഷത്തിന്റെ അഗ്രത്തെത്തി. ചൊടുന്നനടവ ചൂസ
 നകരമായ പാട്ടുപാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന വീണയുമായി വൃക്ഷ
 ത്തിന്റെ ചുവട്ടിലേയ്ക്ക് അവൻ ഒരൊറ്റച്ചാട്ടം ചാടി.
 “നീറത്തുക, മതി!” എന്ന ആജ്ഞ അവനിൽ നിന്നു
 പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ പുതിയ യജമാനനെ അനുസരിച്ച് ആ
 വീണ ചാട്ട നിറത്തുകയും ചെയ്തു.

രാക്ഷസൻ അതുളുതവൃക്ഷത്തിന്റെ അഗ്രത്തെത്തിയ
 പ്രാഴേയ്ക്കും ജായ്ക്ക് അവന്റെ വീട്ടിന്റെ വശക്കൽ എത്തി
 “അമ്മാ! അമ്മാ! ഇതാ ഒരു നേരംപോക്കു”, വേഗം
 വരിക!” എന്ന് ഉറക്കെ വിളിച്ചു. പുത്രന്റെ വരവു
 പ്രതീക്ഷിച്ച് കാത്തിരുന്ന മാലാവു പുറത്തുവന്നപ്പോൾ
 കണ്ട കാഴ്ച അതുതമായിരുന്നു. കരയുന്ന വീണയുമായി
 പുത്രൻ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിലും അവനേ അന്വീക്ഷിക്കാനെന്നവ
 സ്ത്ഥം വൃക്ഷത്തിന്റെ അഗ്രത്തു രാക്ഷസൻ അധിരിക്കൊണ്ടു
 നില്ക്കുന്നതായിട്ടും ആജ്ഞ അവർ കണ്ടത്.

ഒരു നിമിഷംപോലും പാഴാക്കരുതെ ഒരു കോടാലി
 മാങ്ങാവിനെക്കൊണ്ടു വരുന്നിട്ടു വാങ്ങി അവൻ വൃക്ഷ
 ത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഉഴക്കോടെ ഒരു വെട്ടുകുട്ടി. വൃക്ഷം

മറിഞ്ഞുവീഴുന്നതിനു മുമ്പേ അതിന്റെ മുമ്പാകെത്തന്നെ
നാമി രാക്ഷസൻ ഭന്നലറി. ജായ്ക്കു രണ്ടാമതും വെട്ടി.
വൃക്കും ഒരു പൊട്ടലോടുകൂടി ഭന്ന കലുക്കി. രാക്ഷസൻ
ഭന്നിമിഷം ഭന്ന നിന്നിട്ട് വൃക്കത്തിന്റെ അലച്ചിലിൽ
പൊട്ടണുകലുക്കി. ജായ്ക്കു മൂന്നാമതും വെട്ടി. അക്കാ,
ആ വൃക്കും മറിഞ്ഞു. ലോകം റാട്ടത്തോളമുള്ള എപ്പോഴോ
ടുകൂടി നില്പാതിച്ചു. ജീമാകാമനായ ആ രാക്ഷ
സൻ നലങ്ങാതി, എല്ലൊടിച്ച്, കൈകൾകൾ തക
ന്നു, ജീവൻ വെടിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി കണ്ട ജായ്ക്കു അവ
ന്റെ അമ്മയോട് കൈയ്യുടേയി അടുത്തുവന്നു നോക്ക
വാനുപേക്ഷിച്ചു. അപ്പോഴാണ് വിധവയ്ക്കു അവിടെ
കിടന്നുകിടക്കുന്നതു അവളെ നശിപ്പിച്ച രാക്ഷസനാണെന്നു
ബോദ്ധ്യമായത്. അടുത്തടുത്തായി ആ ഉത്തമദേവത
അവിടെ പ്രത്യക്ഷിതമായി സകലതും വിസ്തരിച്ചു പറ്റത്ത.
ജായ്ക്കിന്റെ മാതാവിനെ അറിയിച്ചു.

“ജായ്ക്കു കൈയ്യുവാനും ഉത്തമനമായ ഒരു സൽസ്വ
ഭാവിയാണു്. അവൻ അവന്റെ അപ്പൻ തോജിച്ചു
പുത്രൻതന്നെ. വിചാരമീനൻ എന്ന പേരിന്നിനി
അവൻ അർഹനല്ല. നിങ്ങളുടെ ഭാവിജീവിതത്തിനു്
ഇപ്പോൾ വേണ്ട സ്വത്തുണ്ടു്. നിങ്ങൾ ലോകത്തിനു്
നന്മചെയ്യുക.”

ദേവത അവളുടെ കയ്യിലിരുന്ന മാന്ത്രികവടികൊണ്ടു
വിശിയാപ്പോൾ അവിടെ മറിഞ്ഞുവീണു കിടന്നിരുന്ന
അമ്മയുടേയും നിശ്ശേഷം കാണാതാവുകയും ദേവതതന്നെ
അപ്രത്യക്ഷയാവുകയും ചെയ്തു.

പിതാവും പുത്രിയും.

മ മ ന ധ മ ര ക മ ധ റി

പണ്ട് വളരെ കിഴക്കുള്ള ഒരു വന്ധിച്ച പട്ടണത്തിൽ കടമ്പനായ ഒരു കിളിവടക്കാരനായിരുന്നു. തീരവധി ദ്രവ്യത്തിന്റെയും ജംഗമസ്വഭാവവസ്തുക്കളുടേയും ഭൂടമസ്ഥനായിരുന്ന ആ വടക്കന്റെ ഭരണാധിപതിൽ നിത്യവും അയാൾക്ക് അനവധി അതിഥികളെ സൽക്കരിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അയാൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്ന ആറു സന്താനങ്ങളിൽ മൂന്നുപേർ സ്ത്രീകളും മൂന്നുപേർ പുരുഷന്മാരും ആയിരുന്നു. ആൺമക്കൾ മൂന്നുപേരും ഉന്നതകാര്യന്മാരും സുപ്രസിദ്ധന്മാരും ആയിരുന്നു. ചെൺമക്കളെല്ലാം വളരെ മനോഹരികളായിരുന്നുവെങ്കിലും ഏല്പാറിപ്പും ഇളയവളുടെ സൗന്ദര്യത്തിനേകത്താൽ വീട്ടിലുള്ളവരും നാട്ടുകാരും “മനോഹരകമാരി”യെന്നായിരുന്നു അവൾക്കു നാമകരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നത്. സൗന്ദര്യം പാരമ്യമെന്ന സൗശീല്യഭിമുഖ്യത്താലും അവൾ ഒരു മാതൃകാകമാരി തന്നെ ആയിരുന്നു. അവളുടെ മനോഹര മുഖകമലം സദാ സംതുപ്പമായും പ്രസന്നമായും കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. അവളുടെ വിരീതമായ ചെമ്മുഖംകൊണ്ട് അവൾ സകലരെയും ആകർഷിച്ചിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, ഏല്പാവനം അവളേ അത്യന്തം സ്നേഹിച്ചു ലാളിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വളരെ പ്രായപൂർത്തി ആയിട്ടും “മനോഹരകമാരി”യെന്ന അവളുടെ ചെറുപ്പത്തിലെ പേരുതന്നെ അവൾക്കു സ്ഥിരപ്പെട്ടതുമിരിക്കയും അവളുടെ മുതലസഹോദരികൾക്കു രണ്ടുപേർക്കും അവളോടു് അളവറ്റ അസൂയയുണ്ടായി.

മുത്തസ്വയംഭരിക്കളെക്കുറിച്ചും മനോഹരകേമാരി ലാവ
 ബുവതി ആയിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, കൂടുതൽ സൽസപ
 ഭാവിയിലും കൂട്ടിയായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. മുത്ത
 സ്വയംഭരിക്കർക്കു് അവരുടെ സ്വത്തുക്കളെക്കുറിച്ചും സ്വന്ത
 വലിപ്പംകൊണ്ടും വലിയ അധഃപാതയെന്നു ഉണ്ടായിരു
 ന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അവരിൽ ഏതൊരുവരോടു സഹകരിക്കുന്നതി
 ന്നതന്നെ അവർക്കു് ദൈവമനുസൃതവും ഉണ്ടായിരുന്നു. സ
 വ്യത് സമുദ്ധമായ ഐശ്വര്യത്തിൽ മതിമറന്നുസ്വയംഭരി
 കളിൽ സമഭാവനയെന്നു ഇന്നും തിരിച്ചറിയപ്പെട്ടിട്ടുപോലും
 മില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു് മറ്റു പ്രഭുക്കന്മാരികളോടുപോലും
 സംസാരിക്കുന്നതുതന്നെ അവർക്കു് കുറച്ചിലായി തന്നെയി
 യിരുന്നു. സമയം മുഴുവനും കളികൾക്കും വിനോദങ്ങൾക്കു
 മായി കഴിച്ചുപോന്നിരുന്ന സ്വയംഭരിക്കർ അനന്തത്തി
 യുടെ സൽപ്രവൃത്തികളിൽ സഭാ അക്ഷേപവർഷങ്ങൾ
 ചൊരിയുകയും അവളോടു് മുളുവാക്കുകൾ പറയുകയും
 ചെയ്തിരുന്നു. ഏപ്പോഴും ഗൃഹഭോജികളിലും ചിത്ര
 മെഴുത്തു് തയ്യൽപണി, മുതലായ ഇതരകലകളിലും
 ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന അനന്തത്തിയെ അവർ സമയം കിട്ടുമ്പോ
 ളെല്ലാം നിന്ദിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇതെല്ലാം സ്നേഹ
 പൂർവ്വം സഹിച്ചും സൽഗുണസമ്പുണ്ണയായ മനോഹര
 കന്മാരി കളങ്കരഹിതയായിട്ടുതന്നെ ജ്യേഷ്ഠത്വമാരെ സ്നേ
 ഹിക്കയും അവരോടു് പൊരുതമായും ചെയ്തുവന്നു. അവ
 രെ ദർശിച്ചിരുന്നവർക്കുണ്ടെന്നതിന്നു് അവളുടെ സ്വയംഭരി
 കൾ ഏതു് ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു് ഒരിക്കലും സാധിച്ചിട്ടില്ല.

മുത്തസ്വയംഭരികളുടെ ചാണിഗൃഹണകാര്യത്തിങ്കളാ
 യിരുന്ന പലരേയും അവർ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ഒരു പ്രഭുവി
 കനെയും കയ്യെത്താത്ത മാതൃകയെക്കൊണ്ടുതന്നെ അവർ

ഭക്താക്കന്മാരായി സ്വീകരിക്കുന്നതല്ലെന്നു രൂപം, ചെയ്ത
യുണ്ടായി. മനോഹരകമാലിയേയും വിവാഹംചെയ്യുന്ന
തിന്നു പല ആലോചനകളും ഉണ്ടായി എങ്കിലും അവർ
അതിന്നു പ്രാപ്യയായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും കറേക്കാലംകൂടി
അവരുടെ അർപ്പണ ശുശ്രൂഷിച്ചു കഴിയുവാനാണ് ഇഷ്ടം
പ്പെടുന്നതെന്നുമാണ് അവർ മറുപടി പറഞ്ഞുവന്നത്.

വർത്തകന്മാരെൻ ധനത്തിനേക്കാൾ കൂടുതലായി
അയാളുടെ സന്മാനങ്ങളേയാണ് സ്നേഹിച്ചിരുന്നതു്.

ഈ വിധം സുഖസുഖപ്പിയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ
അ കടംബത്തിന് പൊടുന്നനവേ ഭക്ത്യാഹിതം നേരിട്ടു-
അതവയി വിമലചിരിച്ചു കച്ചവടസാമാനങ്ങളുമായി അത്യ-
രാജ്യത്തിലേക്കുയച്ചിരുന്ന അയാളുടെ കപ്പലുകളിൽവെച്ചു്
ജ്വരവും വലിയ "ജ്വരംവലിയ" എന്ന കപ്പൽ കടലിൽ
വെച്ചു് ഒരു വലിയപാറയിൽ മുട്ടി നശിച്ചുപോയതായും
കപ്പലിന്റെ കോടിമരത്തിൽ മൂന്നടിവടം തൂങ്ങിക്കിടന്നു്
അതിലേക്കുണ്ടാ മൂന്നാം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർമാത്രം രക്ഷ
പ്രാപിച്ചതായും, അതുപോലെതന്നെ മറ്റൊരു കപ്പൽ
കടൽക്കരത്തോളമെത്തിയപ്പോൾ അകപ്പെട്ടുപോയതായും മൂന്നാം
ജന്മമായിരുന്ന വേറൊരു കപ്പൽ നശിക്കുകയും പിടിച്ചടക്കി-
യതായും ഒരു പ്രദേശത്തിൽ വർത്തകനും മകളും അറിയ-
വാനിയായി. അതേകം അതിഥികളുടേയും പ്രിയപ്പെട്ട
സന്മാനങ്ങളുടേയും പശുത്തിൽ തലകുറഞ്ഞതായ പ്രഭുവേ-
ക്കമ്മണങ്ങൾ കഴിച്ചു് സുസ്സേവനമായിരുന്ന നമ്മുടെ
വർത്തകന് പൊടുന്നനവേ സംഭവിച്ച കണ്ണുകറാരമായ
ഈ വർത്ത പശുമാത്രം അസഹനവും ഉളവാക്കിയെന്നു
പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇതുകേൾക്കും ഒരു ശുദ്ധ
ഹൃദയന നേരിട്ട ആപത്തു് അവസാനിച്ചില്ല. "ആപത്തു്

വയസ്സാർ കന്നിനുപിറകെ മറ്റൊന്നായി കൂട്ടത്തോടെ" എന്നു പറയെ അതാർ പട്ടണമെഴുത്ത് വിഖ്യാത കച്ചവടസാധനങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതായ ഒരു വലിയ തുടാം കഴിഞ്ഞതായി നിശ്ശേഷം ചെന്നു ചെണ്ണീറായതായും കരാറ്റ് ഭരണപാഠം ഒട്ടകങ്ങളിൽ വില്പനക്കയച്ചിരുന്ന സാധനങ്ങൾ ഒട്ടകങ്ങളോടുകൂടിക്കുന്ന ഏതാനായ ഭയ തരക്കള്ളന്മാർ ഒരു മണലാമണ്ണത്തിൽവെച്ചു പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതായും അറിവുകിട്ടി. ഇങ്ങിനെ ഒരു മുതൽക്കിടകാലം കൊണ്ട് കടമ്പപടവിയിൽനിന്നും ചെറും കലേലസമരം നന്നായിത്തീരുകയാണെന്ന് വിധി ആ കടാമ്പത്തിനു വഴി തെളിച്ചുകൊടുത്തത്.

പെട്ടെന്നുതന്നെ വർത്തകനും സന്താനങ്ങൾക്കും അവരുടെ അച്ഛനാകുന്നതലയത്തിൽനിന്നും അടുത്തുള്ള ഒരു കത്രാമണിലെ ഒരു ചെറിയ കടിയിലേക്കു താമസം മാറ്റാൻനിവന്നുവെന്നറിയുമ്പോൾ അവിടെ അവർക്കു ലഭിക്കാവുന്ന സുഖസൗകര്യങ്ങൾ എത്രമാത്രാമന്ന് ഏകദേശം ഉൾക്കൊള്ളാം. അനേകായിരം ജോലിക്കാരുടെ അധിപനായിരുന്ന വുലൻ നിയ്യപ്പത്തി കഴിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രിയപുത്രന്മാരുമായി അച്ഛൻപോലും ചെമ്പേഴുന്നതായിത്തീർന്നു. സത്തുക്കളായിരുന്ന പുത്രന്മാർ അവരെ കഴിയുംവിധം എല്ലാം പിതാവിനെ തിഷ്ണുക്കുമായി സഹായിച്ച് ജീവിതസന്ധാരണത്തിനു വേണ്ടി ഉറപ്പു സഹകരിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അവരുടെ പ്രായമുള്ള സഹോദരികൾ രണ്ടുപേരും അവർക്കുനേരിട്ട വിപത്തുകളെപ്പറ്റി സഭാ പരിതപിച്ചും അപ്പോഴത്തെ ദാരിദ്ര്യജീവിതത്തിൽ അസുഖം പ്രകടിപ്പിച്ചും ഒന്നിലും തൃപ്തിയില്ലാത്തവരായി വുലനും പൃഥ്വിതന്നുമായ പിതാവിനേയും സഹോദരന്മാരേയും കൂട്ടതൽ അസ്വസ്ഥമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

പ്രവൃത്തിയുടേ ചതുരത സമാസമയവും തിദ്രാഭേവിയേത്ത
 നന്നശരണം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ ആ രണ്ടു സഹോദരികളുടെ
 യും ഉദാസീനത തീവിശ്വത്തിൽ ഇളയസഹോദരിയായ
 മനോഹരകുമാരിയെ കൂടുതൽ സങ്കടം കോപകയാൽ ജ്യോ
 ത്വസഹോദരികളെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി കഴിയും
 വിധമെല്ലാം പ്രവർത്തിക്കുകയുണ്ടായിരുന്നു. ഏതെന്നാൽ
 വീട്ടുജോലികൾ ചെയ്തു പിതാവിനേയും സഹോദരന്മാരേയും
 സഹായിക്കുന്നതുതന്നെ ആക്ഷേപമെന്നു തോന്നിയസഹോ
 ദരികളുടെ അല്പതപഃനീതിതരം വീട്ടുജോലികൾക്കായി
 മനോഹരകുമാരിയെ കൂടുതൽ പ്രയത്നിക്കേണ്ടതായിട്ടുകൂടി
 ചെന്നു. ജോലി ചെയ്തതുകൊണ്ട് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിവരുന്ന
 പിതാവിനേയും സഹോദരന്മാരേയും വാത്സല്യപൂർവ്വം പരി
 ചരിച്ചു. ഇത്രയൊക്കെയൊക്കെ മനോഹരകുമാരിയെ
 സന്തോഷിപ്പിച്ചതായിട്ടുണ്ടെന്നു കാണപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് അവ
 രുടെ പിതാവിനും സഹോദരന്മാർക്കും അളവറ്റ ചാരിതാ
 ബ്രഹ്മത്തിനു കാരണമായിരുന്നു. അവരുടെ ഗൃഹഭരണം
 കൊണ്ടും വൃശ്ചികനെയും പശുമാനയെയും അജ്ഞാപനം
 കൊണ്ടും ഭാരം ഭവനം ചെയ്തതോടും അവർ സമീ
 ക്ഷിത വർത്തിച്ചുവന്നു.

ഒരു പ്രകാരത്തിൽ ജ്യോതിർവൃശ്ചിക വളരെ പക്ഷം
 അയുണ്ടു്. ഏതെന്നാൽ അയാൾ വർത്തനമായിരുന്ന
 ജ്യോതിർ ഭാരം പ്രകാരത്തിലുള്ള മനോഹരകുമാരിയുടെ
 അയാൾക്ക് കിടന്നപ്പോൾ അപമാനമായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതി
 നോ സുഖമായി ഉറങ്ങുന്നതിനോ സാധിച്ചിരുന്നില്ല.
 കിടന്നപ്പോൾ അയാളുടെ കയ്യെടുക്കുവാൻ പറ്റാത്ത
 പറ്റിയും മറ്റും സമ്പത്തുകളെ കളുത്താതിൽനിന്നും രക്ഷി

അവനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റിയും ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ച് എപ്പോഴും അസഹ്യപ്പെട്ട് അത്യധിനതകൊണ്ട് അമൃതപ്പെടാതെ മോറാങ്ങുചാൻ അയാൾക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇന്നാകട്ടെ വേലമെത്രാളുതന്നെയാണു അയാളുടെ സുഖനിദ്രയ്ക്ക് മേൽപ്പെടുത്തുന്നതിനു യാതൊരു പ്രതിബന്ധവും നേരിട്ടിരുന്നില്ല. മനസാക്ഷിയോടെ ഉത്തമരീതിയിൽ ജീവിക്കുന്ന പൂജാർത്ഥം ഇന്നാണു സ്ഥിതിയിലും അയാളെപ്പറ്റി അറിയാവുന്നവർക്കിടയിലുള്ള യാതൊരു വെളിമാനക്കാരവും ഉണ്ടായിട്ടുമില്ല.

എന്നാൽ അധികം അഭാസിയായതുകൊണ്ടു അവരുടെ ഭരണപരജീവിതത്തിന് ഒരു വലുതായ മാറ്റം സംഭവിച്ചു. ഒരു ദിവസം ഒരു പ്രധാന കാര്യത്തെക്കുറിക്കുന്ന ഒരു ചിന്തിക്കുവാനുണ്ടാകട്ടെ ഒരു ദൂതൻ അവരുടെ ചെറുചെമ്പനത്തിന്റെ വാതുക്കൽ വന്നുചേർന്നു. ആ ചിന്തിക്കുമ്പോഴുള്ള അയാളെപ്പോലും വർഷം ഉണ്ടായ സന്തോഷത്തോടുള്ള വണ്ണിക്കാരനെ കാണുന്നെന്നു പ്രസ്താവിക്കാം. കറേമവ് സമുദ്രമേഖലയ്ക്ക് അധികത്തിൽപ്പെട്ട നരിയുപയോക്താക്കളായ കള്ളവടക്കുപുൽ അല്പം അകലെയുള്ള ഒരു തുറമുഖത്ത് സന്ദർശിതമായി എത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നു സന്തോഷത്തോടെ അങ്ങിയ ചിന്തിതമാണ്. ആ ദൂതൻ അവിടെ എത്തിച്ചത്. ഒരു ദിവസവും കളയാതെ അവിടെത്തന്നെ കയ്യെടുത്തു സഹിക്കുകയാണെന്നു വൃദ്ധൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

ആ ചെറുചെമ്പനത്തിലുള്ള ഭരണാധികാരിയെയും അപ്പോഴത്തെ ഭരണാധികാരിയും എന്തായിരിക്കാം. പുത്രന്മാർ ഭരണാധികാരിയും അവരുടെ ഭാവിപരിചരിക്കുകക്കുറിച്ചുനിട്ടുതന്നിരിക്കാം. മനോഹരകഥാരികൾ വളരെ സന്തോഷമുണ്ടായി. അത്

പക്ഷേ മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിലായിരുന്നു. അവളുടെ അല്പനേരമേയായ് സന്തോഷപ്രദമായിട്ടും ധനവാനായിട്ടും കാണാമല്ലോ എന്നുമാത്രം വിചാരിച്ചാണ് അവർ സന്തോഷിച്ചത്. തന്റെ സുഖത്തിനേക്കാൾ കൂടുതലായി സന്താനങ്ങളുടെ സുഖത്തെ മനസ്സിലാക്കി വൃദ്ധൻ വാസ്തവത്തിൽ വളരെ സംതൃപ്തിയുണ്ടായി.

കുപ്പയിൽനിന്നും മടങ്ങിവരുമ്പോൾ മക്കൾക്കൊക്കെയും ഏതെല്ലാം പ്രത്യേക സമ്മാനങ്ങളാണു കൊണ്ടുവരണമെന്നു വൃദ്ധൻ ഭാരതാമനത്തോടും ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ട മുതൽ സന്തോഷിക്കും രണ്ടുപേരും ഭാരത വലിയ ലിസ്റ്റുകൾ തയ്യാറാക്കി പിതാവിനെ ഏർപ്പെടുത്തി പലതരം പട്ടികൾ, സാരിക്കൾ, ആഭരണങ്ങൾ, സംഗീതപ്പട്ടികളും മറ്റുമെല്ലാം ചേർത്തിട്ടു അവയുടെ ലിസ്റ്റുകൾ കാണുപ്പോൾ വൃദ്ധൻ അല്പം കണ്ണിനും അങ്ങനാതിരുന്നില്ല അവയുടെ പൊയ്ക്കായ ഭാഗ്യമെല്ലാം അതുപോലെ തിരിച്ചുകിട്ടിയതുപോലെ അവർ ധരിച്ചതുകൊണ്ടാണ് വൃദ്ധൻ വ്യസനം തോന്നിയത്. നേരെമറിച്ച് കുറെക്കാലം കൂപ്പൽ മാത്രമേ കിട്ടിയതായി അറിവുപോലും ഉള്ളതാണ്. ഏതായാലും വൃദ്ധൻ അവരെ സന്തോഷപ്പെടുത്തി. തിരിച്ചു കിട്ടിയ കുപ്പയിൽ തന്റെ പത്രിമാക്കു അവയ്ക്കു സന്തോഷമുള്ളവ വാങ്ങുന്നതിന്നു അക്കവണ്ണം വേണ്ടതുണ്ടായിരിക്കുമോ എന്നുചോലും വൃദ്ധൻ തേക്കുപോലെ തിരുന്നില്ല.

“ആകട്ടെ മനോഹരകുമാരി, നീയെന്നാണ് ആരു അറിഞ്ഞത്? കഷ്ടത, പറ്റായ, നിനക്കു ഞാൻ എന്താണു കൊണ്ടുവരുന്നത്?”

“ഉപകാരം അപ്പോ, വളരെ ഉപകാരം. എനിക്കു
 തിരഞ്ഞെടുക്കൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടതായിട്ടില്ല.”

എന്നാൽ അവളുടെ മുമ്പാകെയുള്ള അവളുടെ ചിന്ത
 വിൻ അപ്പോ വേണ്ട അറിവായി അറിഞ്ഞ മനോര
 കമാരി അവളുടെ അപ്പോയ്ക്ക് കഴിയിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു
 ആലിംഗനം ചെയ്തുകൊണ്ടു ചാഞ്ഞു:—

“അതേ അപ്പോ, എനിക്കു കൊണ്ടുവരേണ്ടതായിട്ടു
 ഒരു കഷ്ടമുണ്ട്. ഞാൻ അമ്മയുടെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതായ
 ഒരു സാധനം. എനിക്കു വളരെ കൗതുകത്തോടെ പഠി
 ത്തുകൾ നമ്മുടെ ഈ ഹൃദയ കോട്ടത്തിൽ ഇല്ല. അപ്പോ
 കഴിയുമെങ്കിൽ ദയവുചെയ്ത് എനിക്കു ഒരു ചുവന്നതോ
 സാധനം കൊണ്ടുവരേണ്ടതാണ്.”

വാസ്തവത്തിൽ അവൾ സ്വന്തം തെറ്റാൽ അതേക്കു
 ണ്ണമാക്കിയിരുന്നില്ലെന്ന് അവളുടെ അപ്പോയറിയാമായി
 ത്തത്. എന്നാൽ അവളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു് ഓരോ
 ഹൃദയം അവളുടെ സഹോദരികളുടെ അനുഭവങ്ങൾ
 കൂടി വില്ലും വളരെത്തന്നെ അവൾ വിചാരിച്ചു. അവളു
 ടെ ബുദ്ധിമുട്ടായ അപേക്ഷ കേട്ട സഹോദരികൾ ഇരു
 വരും മനസാ ചിരിക്കയും അവയുടെ അനുഭവങ്ങൾ
 അപ്പോയ്ക്ക് അവൾ അറിഞ്ഞില്ല. അവർ പരസ്പരമായി അ
 വളരെ തിരിച്ചറിയുന്നതു് അവയുടെ സഹോദരന്മാരെ
 കണ്ടുമാത്രമായിരുന്നു.

വൃദ്ധൻ ഒരു സ്നേഹിക്കുന്നുട് ഇരുവരുടേയും കൗതുക
 ചുറ്റുമായി തന്റെ കപ്പൽ അന്വേഷിച്ചു് തുറമുഖ

അയ്യോ അതുപറഞ്ഞപ്പോൾ തന്റെ മക്കളെയെല്ലാം സ്നേഹപൂർവ്വം കടക്കിക്കയും അയാൾക്കുമാറിയുടെ ഒരു കയ്യിൽ വാത്സല്യപൂർവ്വം ചുംബിക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അയാളുടെ യാത്രയിൽ പ്രതീക്ഷയ്ക്കു തക്കവണ്ണം ഗുണപ്രദമായി യാത്രാനന്തരം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കുപ്പൽ തിരിച്ചു കിട്ടിയെന്നല്ലാതെ അതിൽ യാത്രാനന്തരം അവിശേഷിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് കുപ്പലിൽ ചെന്നു പരിശോധിച്ചപ്പോൾ ബോദ്ധ്യമാകയാൽ നിർഭരപ്പട്ട് വെറുംകയ്യോടെ തന്നെ സഭ്യ വിട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി.

അയാൾ വിട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ അതുതക്കമായ ചില സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായി. വഴിമാലുവച്ച് സമയം രാത്രി ആവുകയും വഴിപുറം ഭയങ്കരമായ ഒരു വനത്തിൽ അകപ്പെട്ട് അയാൾ വിഷമിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും അയാളുടെ ക്ഷീണിച്ച കയ്യിൽ യജമാനത്തെയുംകൊണ്ട് മുന്നോട്ടേയ്ക്കു തന്നെ ഗമിച്ചു. രാത്രി ഏവിടെയെങ്കിലും അഭയംപ്രാപിക്കത്തക്കവണ്ണം വല്ല ചെറുകടലകിലും കോണുണ്ടോ എന്നു കരുതി ക്ഷീണനായ വൃദ്ധൻ നാലു പുറവും നോക്കി. കൊഴിയ മഴയും ആരോടിച്ചു വന്യമൃഗങ്ങളുടെ ശബ്ദവും കേട്ടുതുടങ്ങി. എന്നാൽ പെട്ടെന്നു തന്നെ ഇരുപുറവും വൃക്ഷങ്ങളാൽ വഴിതെളിക്കപ്പെട്ട ഒരു ചെറിയ പാലയും അതിന്റെ അവസാനം ഒരു മങ്ങിയ കവളിച്ചുവും അയാളുടെ ദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമായി. അത് ഒരു വലിയ കൊട്ടാരത്തിന്റെ മുൻപത്തുള്ള ഗോപുരത്തിലെ കവളിച്ചുമാണെന്ന് പര്യന്തര ബോദ്ധ്യമായി. അയാൾ അത്ഭുതത്തോടെ കടിയത്താണിന്റെ ഗതി അവിടെയ്ക്കു തന്നെ തിരിച്ചു.

“ക്ഷിണഭായനാശാൽ സ്വാഗതം” എന്നു ഗോപുര
 ണ്ണിൽ വിളിക്കിച്ചിരുന്ന വലിയ അമ്മുക്കൾ വാതവി
 ലുള്ള ഉറക്കൻ ഇരിമ്പുകുരുക്കുകളിൽ അയാൾക്കു കാണാൻ
 കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും, വാതൽ വലമായി ബന്ധിച്ചിരുന്നതാ
 ലിട്ട് തോന്നിക്കുകയും—യാതൊരുതരത്തെയും സഹായംകൂ
 ളാതെന്ന ഒരു ബദ്ധത ഇരിമ്പുപാതലുകൾ തന്നത്താ
 രാ തുറക്കപ്പെട്ട്—അയാൾക്കു വഴികൊടുക്കപ്പെട്ടതുകണ്
 വുലൻ അതുതപാതത്തായി. ഗോറിനുള്ളിൽ കടന്ന
 പ്പോൾ പാതലുകൾ വീണ്ടും തന്നത്താൻ അടയുകയും അ
 യാൾ കുറേദൂരംകൂടി അകത്തേയ്ക്കു സവാരിക്കുപയ്യപ്പോൾ
 അപ്പുനത്തക്കളായ മതിൽക്കെട്ടുകളിൽ കടന്നു ചേറോടെ
 വാതലും ആദ്യത്തേതുപോലെതന്നെ തുറക്കയും ചാമ്പൻ
 അതിൽകൂടി കതിരായ ഇറക്കിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വാതൽ
 പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽ അടയുകയും ചെയ്തു. അയാൾ കതിര
 പറ്റത്തുനിന്ന താഴെ ഇറങ്ങി അടുത്തുകൂടത്തായ വിശാ
 ലവും അമ്പലിൽപരം കതിരുകളെ സൂക്ഷിക്കത്തക്കതുമായ
 കട അരപാലയത്തിൽ അയാളുടെ കതിരെയെ കെട്ടി. അത്
 ക്ഷണാന്തമെന്ന അവിടെ അയാളുടെ കതിരെയ്ക്കു കൊടുക്ക
 തക്ക സകല കീറിസാധനങ്ങളും തയ്യാറായിരിക്കുന്നതു
 കണ്, കതിരെയ്ക്കു വേണ്ട തീറ്റികൾ കൊടുത്തു. വീണ്ടും
 അവിടെ ആരെയെങ്കിലും കാണാൻ ഒന്നോ എന്നു വുലൻ
 ആഞ്ഞുനോക്കി. വിശാലവും മനോഹരവുമായ സന്ധ
 യിന്റെ മർമ്മത്തു കാണപ്പെട്ട മണിയുമായ തോട്ടത്തി
 ന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ഫോണത്തിൽ
 നിന്നും നാലുപുറത്തോട്ടും വെളിച്ചംകാണിരുന്ന തണുത്ത
 ജലവിന്ദുക്കളിൽ തട്ടിയ കറുത്തുട്ടി ആഗമന്റെ ക്ഷിണ

തിന്ന വളരെ തിന്നമുണ്ടായി. അയാൾ വീണ്ടും സരയ
 തിന്നുകിടപ്പുള്ളി കടന്ന അതായത് പ്രതിബന്ധവും കൂടാ
 തെ കടന്നുപോയി. വളരെ വിലപിടിപ്പു സാധനവാങ്ങ
 ത്തികളാൽ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന പല വിശാലമായ മുറികളും
 അയാൾ പരിശോധിച്ചെങ്കിലും അവിടെയും അതായത്
 മനുഷ്യരേയും അയാൾക്കു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അത്യാ
 ത്നം വലിപ്പമുള്ള ആ കൊട്ടാരം സൂക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു
 വേലക്കാരനോട്പ്പോലും അവിടെ അത്രയും കിടഞ്ഞിട്ടു
 കണ്ടുപിടിക്കാൻ തരപ്പെടാത്തവ വൃദ്ധൻ വളരെ അത്ഭുതം
 തോന്നി. വീണ്ടും ഒരു മുറിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ
 ആയാൾ പാകാക്കെയ്യത്തുടങ്ങിയതെ തീ കത്തുന്നതായും
 ഭക്ഷണമേശയുടെ പുറത്ത് ആകർഷണീയമായവയും ആ
 ത്നം അന്നത്തക്കപ്പണം തട്ടങ്ങളിൽ തവിടത്തുള്ളതും
 ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളും ഒരാൾക്കുവേണ്ട കത്തിയ മുളയും
 അയാൾ കണ്ടു. ആവശ്യവും ഒരാൾ മനുഷ്യന്റെ ആവ
 ശ്യത്തിന് മാത്രം സജ്ജീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയായിരുന്നു.
 അല്പസമയം നോക്കിയിട്ടു തിന്നുന്നതിനേക്കാൾ വിട്ടുമാസ്വാൻ
 താമസം ചെയ്തപ്പോഴാണ് വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു
 വളരെ വിരപ്പുണ്ടായിരുന്ന വൃദ്ധൻ അവിടെ കണ്ട ആയാ
 ലോടൊന്നും സുഖമായി ഭക്ഷിച്ചു. അല്പം വിശ്രമിക്കു
 മ്പോഴാണ് അയാൾ മുകളിലേയ്ക്കു കടന്നു. മുകളിൽ
 ഒന്നാതാൾ സാമാന്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് അലങ്കരിച്ചിരുന്ന
 പല കിടക്കമുറികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗോപുരവാതുക്കൻ
 വഴിയത്രക്കായി വിശ്രമംനരകുന്ന സ്ഥലം എന്ന് നോട്ടീ
 സ്കണ്ടുവന്നുകൊണ്ട് കിടക്കമുറിയും അതിൽ പെട്ടെന്നുതന്നെ
 തന്നെ വിശ്വാസത്താലും കൈയ്ക്കത്താലും അയാൾ ഒരു
 കിടക്കയിൽ വിശ്രമിക്കാൻതന്നെ തീർന്നുകൊണ്ടു. ഭാര്യയോ

സംധാരങ്ങൾ വളരെ ചിട്ടയായും വൃത്തിയായും സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നവകിലും ആ കൊട്ടാരത്തിലെങ്ങും യാതൊരുത്തരെയും കാണാൻ കഴിയാത്തതിനാലുപറ്റി കൂടുതലായി ചിന്തിക്കുന്നതിനുള്ള സമയം കിട്ടുന്നതിനു മുമ്പേതന്നെ തീരെ ക്ഷീണിച്ചിരുന്ന അയാളിൽ തീവ്രദേവി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു.

രാവിലെ സൂര്യമായി ഉണർന്നപ്പോൾ അയാളുടെ കമിമുഖമായ ഇതരകൃത്യങ്ങൾക്കു പുറമേ പുതിയവസ്ത്രം ധരിക്കുന്നതിനും രാവിലത്തെ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനും സകലതും തയ്യാറായി കാണപ്പെട്ടു.

“നിശ്ചയമായിട്ടും ഏതെങ്കിലും കഷ്ടതകളുപറ്റി നല്ലതുപോലെ അറിയാവുന്ന ഏതെങ്കിലും യെറുശലേമിതനോടുകൂടെ വകയായിരിക്കണം ഈ കൊട്ടാരം” എന്ന് അയാൾ വിചാരിച്ചു. അയാളുടെ ആവശ്യങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും അത്രമാത്രം കണിശത്തിരുന്നെന്നു അവിടെ തയ്യാറാണായിരുന്നു.

മനോഹരങ്ങളായ പുഷ്പങ്ങളാലും ലതകളാലും നിബിഡമായിരുന്ന വേരുകൾ തോട്ടത്തിലേയ്ക്കും ഇറക്കുവാനുള്ള ഒരു വഴത്ത് അയാൾ ഒരു മറിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ കണ്ടു. സൽക്കാരപിതനും ഭയാശീലനുമായ വീട്ടുമേമ്പൻ രാവിലെ അവിടെ കണ്ടെയ്ക്കുമെന്നഭേദിച്ച് ഉടാരമന്തിയായ അദ്ദേഹത്തിനെ കണ്ട് തന്റെ നന്ദി പ്രദർശിപ്പിക്കുവാനുള്ള അവസരം പ്രതീക്ഷിച്ച് വൃദ്ധൻ തോട്ടത്തിലേയ്ക്കുവന്നു. കൊട്ടാരം പോലെതന്നെ തോട്ടവും വളരെ മോതിയായിട്ടു സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. വികസിച്ച ചുവന്ന പുഷ്പങ്ങൾ

വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നിന്നിരുന്ന റോസാപ്പെട്ടികൾ കണ്ടു
 കഴുകുകയെന്നിയ വൃദ്ധൻ സ്വന്തം ചെറുകുടലിൽനിന്നും
 പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ തന്റെ വാത്സല്യനിധിയായ ഇളയമകൾ
 മനോഹരകുമാരി അപേക്ഷിച്ചുയച്ചിരുന്ന സംഗതി ഭാർയ്ക്കി-
 യിൽപെട്ടു. അവിടെ കണ്ടതിൽവെച്ച് ഏറാവും നല്ല
 തായ ഒരു ചുവന്ന റോസ് വൃദ്ധൻ തിരഞ്ഞു ഹരിച്ചെടുത്തു.
 റോസാപുഷ്പം ഹരിച്ചെടുത്ത നിമിഷത്തിൽ കണ്ണുകൾക്കു-
 മായ ഒരു ഭയങ്കരശബ്ദം കേട്ടു വൃദ്ധൻ കിടുകിട വിറച്ചു
 പോയി. ഉത്തരക്കണ്ണത്തിൽ ഭയങ്കരനായ ഏതോ ഒരു
 സത്വം അയാളെ ചുറ്റത്തു വിഴുങ്ങുവാൻ വരുന്നതുപോലെ
 തോന്നുകയാൽ സാധു ഭയം സഹിക്കവയ്യാതെ മുട്ടുകുത്തി
 കനിഞ്ഞിരുന്നത് അടുക്കുകയാണു മുഖംചൊത്തി. വീണ്ടും
 ഒരു വലിയ ശബ്ദം അയാൾ കേൾക്കുകയും വളരെ ഭാരമുള്ള
 ഒരു തടിച്ച മരംപോലെയുള്ള ആ ജന്തുവിന്റെ ഭക്ഷണ
 താളുടെ ഭ്രമത്തിൽ പതിക്കുകയുണ്ടായു. വൃദ്ധൻ തല ഉയ-
 രിനിന്നോക്കിയപ്പോൾ ഭീമാകാരമുള്ള ആ ജന്തുവിനെ സൂക്ഷ-
 മായി കണ്ടു. ഏതൊരു സത്വം ശരീരമാസകലം കാരോ-
 മുളം നീളമുള്ള തടിച്ചതോലം ഭോമം മനുഷ്യന്റെ മായ-
 യുള്ള ആർക്കരടിയുടെ മാതിരിയെങ്കിലും തല ആർക്കരടി-
 യേക്കാൾ വളരെ ഭയങ്കരതയുള്ളതും വൃത്തിമീനവുമായിര-
 ന്ന. മനുഷ്യനോ, മൃഗമോ, സാക്ഷാത്സന്ദോ, ആലും ഒരിട-
 ത്തുംവെച്ചും കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടുംപോലുമില്ലാത്ത ജന്തുവെന്ന
 മാത്രമല്ല, യാതൊരു കെട്ടുകഥകളിൽപ്പോലും വണ്ണിച്ചാ-
 ന്നതിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പുതിയ ഭയങ്കരസത്വം! അതിന്റെ
 തോറകൾക്കൊണ്ടു വിടുന്നിരിക്കുന്ന തടിച്ച ചുരുക്കുകി-
 യിൽകൂടി ഒരു മനുഷ്യൻ അകപ്പെട്ടുപോയാൽ നിഷ്പ്ര-
 യാസം ചെവിയിൽകൂടി വെളിക്കു കടന്നു കെട്ടുപോം.

മുക്കുളമുക്കു സ്ഥാനത്തു കിണറുചോലുള്ള രണ്ടു കഴികൾ. ആനയുടെ ചെവിക്കുള്ളക്കൾ വലിയ വലിയ ചെവികൾ. അഴ്വരത്തെ തടിച്ച ചുണ്ടു കഴുത്തുവരെ തോട്ടു കിടക്കുന്നു.

ഈ സതപഃ മൂന്നു മഞ്ഞൊരലർച്ചയോടുകൂടി പറഞ്ഞു. “എട്ടു നന്ദികെട്ടമനുഷ്യാ, നിനക്കു ഞാൻ എന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശനം അനുവദിച്ചു” ഞാൻ നിന്റെ ജീവനെ ഇന്നലെ രാത്രി രക്ഷിച്ചു. ഇവിടെ നിനക്കു ഞാൻ സകലസൗകര്യങ്ങളും അനുവദിച്ചു, വസ്ത്രം, ഭക്ഷണം, വിശ്രമം മുതലായവയെല്ലാം തന്നെ. എന്നു നീ എന്തുചെയ്തു? ഞാൻ സകലത്തിലും വെച്ചു ഏറ്റവും പ്രിയതരമായി കരുതുന്ന മനോഹരമായ എന്റെ ദോസാപയ്യം നീ മോഷ്ടിച്ചു എന്റെ ദയയെ നീ ക്ഷതപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രവൃത്തിക്ക് നിശ്ചയമായും നീ തക്ക ശിക്ഷ അനുഭവിക്കും. അതെ, മരണത്തിനുവേണ്ടി സന്നദ്ധനായി കൊള്ളുക!”

വൃദ്ധൻ അമ്പരന്നു. അയാൾ ആ ജന്തുവിന്റെ കാലുൽക്കമേറ്റിപ്പി കുലമായൊരമ്പനാചെയ്തു. “പ്രഭോ, ഞാൻ മനുഷ്യവർമ്മയി അങ്ങയോടു ദ്രോഹം പ്രവർത്തിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചതല്ല. ഞാൻ രാമനിച്ചു വളർത്തുന്ന എന്റെ കൊച്ചുമകളുടെ നിർദ്ദോഷമായ ആറ്റു ഹനിവൃത്തി വെള്ള വാൻവേണ്ടി ഒരു ദോസാപയ്യം ചെറിച്ചുപോയതു മാത്രമാണ് ഞാൻ ചെയ്ത അപരാധം. ഭിന്നയൊലുവായ അമ്മു അതു ക്ഷമിക്കണം”

“എന്തല്ലാം സമാധാനങ്ങൾ പറഞ്ഞാലും എന്റെ ദോസാപയ്യം മോഷ്ടിക്കണമെന്നു ഞാൻ വിട്ടയയ്ക്കുന്നതല്ല” എന്നാണ് ആ മൃകരസതപത്തിൽനിന്നും മറുപടി ഉണ്ടായത്.

ജീവിതാനുകൂല്യം വൃദ്ധർ യേനകേനപ്രകാരേണ
 ആ സമ്പത്തിനോടു കൈയ്യുപേക്ഷിച്ചു. മനോഹരകുമാരി
 ഇഷ്ടിക്കുന്നതാണ് അതല്ലേ? ഒരു പുഷ്പം ആവശ്യപ്പെട്ടു
 തന്നെ നേരേമറിച്ച് അയാളുടെ മുന്നമക്കളുടെ ദുർമ്മര
 ഛായകൊണ്ടുള്ള അപേക്ഷകൾ എടുത്തുമാത്രം ആയിരുന്നുവെ
 ന്നും അയാൾ സവിസ്തരം പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു.

ഒടുവിൽ ആ സമ്പത്തിന് അല്പമൊരു മാനസാന്തര
 മരുണായി ഇഷ്ടിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞു:—

“ഒരൊറ്റ വ്യവസ്ഥയിന്മേൽ നിനക്കു നിന്റെ ജീവ
 നെ രക്ഷിക്കാം. നീ നിന്റെ പുത്രികളുടെ കരിത്രം എടുത്തു
 ചുറ്റത്തുകേൾപ്പിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ ഞാൻ അതെ
 കൈ എടുക്കുന്നതാണ് വിശ്വസിക്കേണ്ടതല്ലേ? അതുകൊണ്ട്
 നീ ചിട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി നിനക്കുവേണ്ടി ഈ ശിക്ഷ അ
 നുകരിക്കുന്നതിനായി ഡിമൻറ പെൺമക്കളിൽ ഒരവളെ
 ഇവിടെ കൊണ്ടുവരാമെന്നു ശപഥം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ
 നീ എന്നെ വിട്ടയക്കാം. പക്ഷേ അമ്പരിൽ ഒരുവളേക്കിലും
 സമ്മതിക്കുന്നതെങ്കിലും മൂന്നുമാസത്തിനകം നീക്കം ഇവി
 ടെ മടങ്ങിയെത്താമെന്ന് വിശ്വസ്ഥതയോടെ നീ സത്യം
 ചെയ്യണം. നീ എന്നെ “പ്രഭാ” എന്നും മറ്റും സംബോ
 ധന ചെയ്യരുത്. കാരണം ഞാൻ സ്തുതിഗീതം ഇഷ്ടപ്പെ
 ടുന്നില്ല. ഞാൻ ഒരു പ്രഭുവല്ല. ഞാൻ ഒരു ദൈവം ഇല്ല
 വാ. സത്യം ചെയ്യുന്നു? അതോ മറിക്കുന്നു? രണ്ടി
 ലൊന്ന് ഇക്കണം നിശ്ചയിക്കണം.

പരമസാധുവായ വൃദ്ധന് അയാളുടെമക്കളെ അയാൾ
 കളവേണ്ടി ബലികഴിക്കുവാൻ അശേഷം സമ്മതമില്ലായി

അന്നു. എങ്കിലും ആ ജന്തുവിന്റെ വ്യവസ്ഥ സമ്മതിച്ചാൽ വീണ്ടും അയാളുടെ വീട്ടിലുള്ളവരെക്കുറിച്ചു കാണുകയെങ്കിലും ചെയ്യാമല്ലോ എന്തുള്ള മോഹം ഭയം. അതുകൊണ്ട് അയാൾ സത്യം ചെയ്തിട്ട് വിഷണ്ഡനായി സംവദനത്തിൽ ചിന്തിക്കുന്നു.

“നീ നിന്ദ ചെയ്തിരുന്ന ആ മുറിയിലേക്കു പോവുക. അവിടെകാണുന്ന ഭരണപട്ടിയിൽ നിനക്കിഷ്ടമുള്ളിടത്തോളം സ്വപ്നംമാ രത്നങ്ങളോ ആഭരണങ്ങളോ എന്താണു നിനക്കുപശ്ചാത്തന്നുവെച്ചാൽ നിറച്ചു വീട്ടിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊൾക” എന്നു ആ ജന്തു വീണ്ടും വൃതം നോക്കിയിട്ട് അപ്രകാരം.

ആ ജന്തുവനുസരണം അയാൾ കിടക്കമുറിയിലെത്തി. വിശപ്പാലും സത്യസന്ധനമായ അയാൾ ഏതായാലും അയാളുടെ ശപഥം നിറവേറുകയെന്നു ചെയ്തും. അയാൾ വീണ്ടും നിർദ്ദിഷ്ടസമയത്തിനകത്തന്നെ വന്നു മരിക്കാമെന്നുമാത്രമാണു് വിശ്വസിച്ചതു്. എന്തെന്നാൽ ഒരു കൂജന്തുവിനോടുചോലും അസത്യം പ്രവർത്തിക്കാൻ അയാൾ ഭയപ്പെട്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ മരണംകൊണ്ടു് സന്താനങ്ങളെങ്കിലും ദാരിദ്ര്യദാഖമൊഴിഞ്ഞു ജീവിക്കട്ടെ എന്നു കരുതി അയാൾക്കു് ഏതുകാരെങ്കിലും സപ്താക്ഷണങ്ങൾ ഒരു പെട്ടിയിൽ നിറച്ചു ചിത്താപരവശനായി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ പുത്രികൾ അയാളെ സ്നേഹപരമായി സ്വീകരിച്ചു പങ്കിലും ഏതൊ ദുഷ്ടമായ കണ്ണികൾ അയാളുടെ വിളറിൽ മുഖത്തു് പൂക്കുമായി

അവർ കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. മരണിയാതി അയാൾ കോ
 ആലണിഞ്ഞ സ്വപ്നം മുഴുവനും മുത്ത രണ്ടു പുത്രികൾ
 കൂടെയി കൊടുത്തിട്ട് അയാൾ അവിടെ ഇരുന്നു. അസ്വ
 സ്ഥിതിയെന്നായ പിതാവിനെ കണ്ടിട്ട്, മനോഹരകുമാരി
 കാടിച്ചപ്പോൾ അയാളുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു സാന്ത്വ
 നപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ വൃദ്ധൻ പതുക്കെ പറഞ്ഞു.
 “പ്രിയപുത്രി, ഇതാ നിന്റെ രോസാപയ്യം. എന്നാൽ ഇതി
 നവേണി നിന്റെ ചോവപ്പെട്ട അപ്പൻ കൊടുക്കുവാൻ
 സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ള വിലയെന്നെന്ന് നിനക്കറിയാമോ?”
 വൃദ്ധൻ സകലതും വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. സാമാ
 ന്യങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന സയോദരിക്കും
 കാടിയെത്തി. കഥകൾ മുഴുവനും കേട്ടപ്പോൾ സകല കുറ
 ങ്ങളും അവർ മനോഹരകുമാരിയിലാണ് ചുമത്തിയത്.

“നിറഞ്ഞ സ്നേഹമൊഴുകുന്ന കൊച്ചുചകുളം ഞങ്ങളു
 പോലെ വല്ല സാമാന്യങ്ങളും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ
 ഈ ലോകമൊന്നും ഉണ്ടാവുകയില്ലായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ
 പ്രിയപ്പെട്ട അപ്പന്റെ ജീവനും അപകടം വരുത്തുകയി
 ല്ലായിരുന്നു. ഇവർ മറുവളവരേക്കാൾ നല്ലവരാണ് അ
 മിനയിക്കുമെങ്കിലും—ഇപ്പോൾ ഈ ആചത്തിനെല്ലാം
 കാരണക്കാരെയാണെങ്കിലും—ഒരുതുള്ളി കണ്ണുനീരേങ്കിലും
 ഇവരുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നും ചൊടിയുന്നില്ല” എന്നാണ്
 സയോദരികൾ ഇരുവരുംകൂടി അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്.

“അമ്മിനെ കരയുന്നതുകൊണ്ട് യാതൊരു ഫലവു
 മില്ല. അതിന്റെ ആവശ്യവുമില്ല. എന്നെന്നാൽ എന്റെ
 അപ്പൻ മരിക്കുകയില്ല. ആ ജന്തു ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു

പോലെ പുത്രികളായ നമ്മളിൽ ആരെങ്കിലും അതു സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. (നൽക്കണം സഭാമാസരികൾ രണ്ടു പേരും നടുങ്ങിപ്പോയി.) തിരുക്കൾ ഭയപ്പെടേണ്ടാം. ഞാൻ തന്നെ ആ ഭയങ്കരതയിൽനിന്നു സന്നിധിയിലേക്കു് സ്വപനസ്സാലെ പോയി എനിക്കു് എന്റെ ഉത്തമപിതാവിനോടുള്ള നിവൃത്തിയായ സ്നേഹം തെളിയിക്കുവാൻ ഞാൻ ഇതാക്കീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

അവളുടെ സഭാമാസരന്മാർ ഇതൊന്നുംതന്നെ വകവെച്ചില്ല. ഈ നാശങ്ങൾക്കൊക്കെ കാരണഭൂതമായ ആ സ്വപത്തിന്റെ ജീവഹാസി വരുത്താൻ പുറപ്പെട്ടുനടന്നതിന്നു് അനുവാദം നരകണമെന്നു് അവർ പിതാവിനോടു യാചിച്ചുപോയില്ല. എന്നാൽ വൃദ്ധൻ അതാളുടെ നിശ്ചയത്തിന്നു യാതൊരിടക്കവും വരുത്തിയില്ലെന്നു തന്നെയുമല്ല, ആ ജന്തുവിനോടു യാതൊന്നുംതന്നെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഏകം സാധിക്കയില്ലെന്നും തീർത്തുപറഞ്ഞു. മനോഹരകുമാരിയുടെ ജീവൻ അപായം നേരിടുകയില്ലെന്നുള്ള ആശുവൃദ്ധന്റെ ഹൃദയം തർക്കംകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ആ ജന്തു അതാളെക്കൊണ്ടു ശപഥം ചെയ്തിച്ചതു പോലെയും ഭാവിച്ചതുപോലെയും അത്ര ക്രൂരനല്ലെന്നും എടുത്തു സ്വപ്നംകൊണ്ടുപോകാൻ അനുവദിച്ചതുതന്നെ ആ ജന്തുവിന്റെ ഭരണാശുഖലികൊണ്ടാണെന്നും വൃദ്ധനെന്നാതിരുന്നില്ല. വെറുമൊരു കൈലാപാതകകാക്കിയാക്കിട്ടു മാത്രമല്ല ആ ജന്തു വൃദ്ധന്റെ ബുദ്ധിയിൽ പ്രതിബിംബിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. മനോഹരകുമാരി അവളുടെ സന്ദർശനം കൊണ്ടും ആകർഷണീയങ്ങളായ സൽസ്വഭാവം

ജനങ്ങൾക്കു വീട്ടിലുള്ളവരുടെയെല്ലാം എന്ന മാത്രമല്ല
 നാട്ടുകാരുടെയും കൂടി ആദരവിന്നു പാത്രമായിത്തീർന്നുപോ-
 ക്കെല്ലാ ശുദ്ധഗതിക്കായിത്തന്നെ അനേകം ആളന്മാരെയും മറ്റും
 സാന്ത്വപ്പെടുത്താനായിരിക്കെല്ലെങ്കിലും അന്യർവിരോധി-
 കളാകരുതെന്നില്ല. അങ്ങിനെ അവർക്കു തീവ്രത കൈകൂട്ടി
 മെന്തെന്ന അന്യർ മോഹിച്ചു. മുത്ത. സഭാമാതാകൾ
 രണ്ടുപേരും അനജത്തിയുടെ ശിരോലിഖിതത്തോടുകൂടി
 ഉള്ളുകൊണ്ടു ചിന്തിച്ചു. സന്തോഷിക്കമാത്രമാണു ചെ-
 യ്തതു്. എന്തെന്നാൽ പിതാവിന്നും സഭാമാതാക്കൾക്കും
 വാഗ്ദാനം അത്രമാത്രം പ്രത്യേക പ്രതിപത്തിയും വാത്സ-
 ല്യവും ഉണ്ടായിത്തീർന്നുകൊണ്ടു് അനജത്തിയോടു് അവർ
 ഉള്ള അസൂയകൾക്കുതന്നെ ആയിരുന്നു.

മുന്നാംമാസവും തികഞ്ഞു. സത്യാസന്നിധിയിൽ
മൃത്തി പിതൃപിൻറെ അപഥം തിരവേററുള്ള സമയ
വുമായി. മന്താമരകമാരി അവളുടെ ധീരതയോടൊ
ന്നിച്ച്, അവളുടെ ആചത്കരമായ യാത്രയ്ക്കു പുറപ്പെട്ട
വാൻതന്നെ തീർച്ചയായി. യാത്രപുറപ്പെട്ടപ്പോൾ അവ
ളുടെ സഹോദരന്മാർ അതിദൃസ്തയമായ ഭരണത്തോടെ
അപരം അനുഗ്രഹിച്ച് കൈധിയിൽ യാത്ര അയച്ചു
മൃന്ന പഠത്തോൽക്കരി.

വിചിത്രകാരനായ ഈ ജന്തുവിന്റെ കോട്ടാരത്തിന്നു ചുറ്റപാടും ഉള്ളതെല്ലാം തരളീകരമായിരുന്നു. രഹസ്യ കൂട്ടുകൾ നിർമ്മിച്ചു തന്നെ നദികൾക്കുള്ളായ ചാട്ടുകൾ പാടിയും മെരുപക്കിൾ അതിൽ പിട പറന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പൂശിത്തന്നു മറ്റൊരു ക്ഷീണത്തോടുകൂടി അവിടെ പ്രവേശിച്ചു.

ശിക്ഷണവർക്കിന്റെ പരമാനന്ദം നൽകത്തക്ക ഒരുതരീക്കുമാണ് അവിടെയുണ്ടായിരുന്നതെങ്കിലും മനോഹരകമാലാടം പിതാവിനും, അല്പംപോലും ആശ്വാസം നൽകുന്നതിന് അവിടുത്തെ കാഴ്ചകൾ തീരെ മതിയായിരുന്നില്ല. കൊട്ടാരത്തിനോടു് അടുക്കുന്നോറും അവരുടെ ഭയം വലിച്ചുപരികയും കണ്ണുകൾക്കുമാത്രം പക്ഷികളുടെ മർമ്മരസ്യങ്ങൾ ക്രമാതീതമായിത്തീരുകയും ചെയ്യയാണുണ്ടായത്.

ഏറെ താമസിയാതെ തന്നെ അവർ കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തി. ആദ്യപ്രാവശ്യത്തേക്കാൾ വൃദ്ധന് അവിടം ശുശ്രൂഷമായിത്തോന്നി. കതിരയേ ചഴയപടി അവയ്ക്കുള്ള ലാഘവത്തിൽ നിറഞ്ഞിരിട്ട് അവർ സമീകരണമായിട്ട് പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അവിടെ രണ്ടുപേർക്കുവേണ്ട കൈകേൾക്കുമായ ഒരു സദ്യ ഒരുക്കിയിരുന്നതു കണ്ടു. വൃദ്ധനും മകൾക്കും വരാൻ പോകുന്ന ആ പത്തിയൊപ്പറിയുണ്ടായ ഭയം നിമിത്തം അല്പംപോലും ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചില്ല. വികൃതരൂപിയായ ആ ജന്തുവിനെ കാണുമ്പോൾതന്നെ മകൾ എത്രമാത്രം ഭയപ്പെടുമെന്നു മുമ്പേതന്നെ അതിനെ കണ്ടറിഞ്ഞിരുന്ന വൃദ്ധനറിയാമായിരുന്നു. അനന്തരകേണിയത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ച് ആ സാധു കാറ്റിൽചെട്ട ആലിലപോലെ വിറച്ചുതുടങ്ങി. ഭക്ഷണമല്ലമനോ കഴിച്ചുവെക്കുന്ന വരുത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കും ഒരു ഘനത്തെ ജന്തുവിന്റെ പരുപരുത്ത കാൽക്കൂപ്പം അവർ കേട്ടു. ചെട്ടെന്തെന്നു വാതൽ തള്ളിത്തുറന്നിട്ട് അവർ പ്രവീക്ഷിപ്പിരുന്ന സങ്കടം അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രകൃഷ്ടമായി. അയ്യോ, കഷ്ടം! മനോഹരകമാലിയുടെ മനോഭൂമിയിൽ സങ്കടം

പിടിച്ചിരുന്നതിലും ഏതായാലും മടങ്ങി കൂടുതൽ ഭയങ്കരമായി
 യായും വൃത്തികെട്ടായിട്ടുമാണ് അവർക്ക് ആ ജന്തു
 വിനെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞത്! വീപ്പപോലുള്ള അതിന്റെ
 വായും വൃത്തികെട്ടു വളഞ്ഞ തോററകളും ആനയുടെ തുഡി
 കൾക്കുപോലെയുള്ള മുക്കും സർവ്വംഗം തീണ്ടുതളിച്ച
 രോമക്കെട്ടും ആകുപ്പാടെ കണ്ട ആ പെൺകിടാവിനെ
 അവർ നിന്നിരുന്ന പ്രദേശം മുഴുവനും ചമ്പരം കുറങ്ങുന്ന
 തുടപോലെ തോന്നി. എന്നാൽ അവർക്കുണ്ടായ ഭയം മുഴു
 വനും അവർ മറയ്ക്കുവാൻ കഴിവുള്ളപോലെ ശ്രമിച്ചു.
 ആ ജന്തു നേരെ അവളുടെ അടുത്തുചെന്നിട്ട് ആചാര
 ചുഡം ഒരു കണ്ണാടിച്ചുകൊണ്ടു ചേരിച്ചു.

“നീ നിന്റെ സ്വന്തം അഭിപ്രായത്തോടും ഇഷ്ട
 ത്തോടും കൂടിയാണോ ഇവിടെ വന്നത്!”

“അതെ.” എന്നൊരു മുദുമൊഴി ആ ജന്തു കേട്ടു.
 അല്പംകൂടി താഴ്ന്ന സ്വരത്തിൽ ആ ജന്തു പറഞ്ഞു. “നീ
 ഒരു നല്ല പെൺകുട്ടിയല്ലേ. ഞാൻ നിനക്കു വളരെ കരു
 പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.” ഈ ശാന്തമായ പെരുമാറ്റം കൊണ്ട്
 വൃദ്ധന്റെ ആൾ വർദ്ധിച്ചു. പക്ഷെ പെട്ടെന്നുതന്നെ
 അവർക്കു വലുതായ നിരാശയുമാണു കാണേണ്ടതായി. മൂല
 സമാനമായ സത്വം വൃദ്ധന്റെ നേർക്കു ചലിക്കുമായി തീരി
 ഞ്ഞിട്ട് വേഗം കൊട്ടാരത്തിനു വെളിയിൽ ചോരയ്ക്കു
 പടലം മുട്ടിച്ചിരു ഇതായിത്തീരുമെന്നു കർശനമായി
 ആജ്ഞാപിച്ചു. തീരിച്ചുവരുന്നപക്ഷം അയാളെ ഭയപ്പെട്ടു
 കൊല്ലുമെന്നുതന്നെ പറഞ്ഞു. എന്നിട്ട് ഒരു ചെറിയ
 വണ്ടിക്കത്തോടുകൂടി മഞ്ഞാലക്കുമാരിയുടെ മുമ്പിൽ ആ

ജന്തു മലകൾക്കു നമസ്കാരം പറഞ്ഞിട്ട് അവിടം വിട്ടപ്പോൾ “വേഗം പോയ്ക്കാക” എന്ന ഭാവത്തിൽ വൃദ്ധനെ നോക്കുകയും ചെയ്തു. ആ ഘട്ടിൽ വൃദ്ധനും മകളും അന്തിച്ചായി.

“ഹാ! പ്രിയകുമാരീ, ഈ ഭയപ്പെടുത്തുവീടൻ്റെ അധീനതയിൽ കുഞ്ഞിനെ അനിയമ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു പോകുന്ന തോർക്കുവേഗം ഞാൻ ഇപ്പോഴേ ചകുതിമരിച്ചതുപോലെ ആയിപ്പിന്നിട്ടുണ്ട്. കടന്നു നിന്നിട്ടിലേക്ക് കാടിപ്പോയ്ക്കാക. ഞാൻ ഇവിടെ തേങ്ങിച്ച് തിന്നു അനുഭവിച്ചുകൊള്ളാം” എന്ന് വൃദ്ധൻ ആത്മാർത്ഥമായി അവളോടു പറഞ്ഞു. “അച്ഛാ, അതു നിശ്ചയമായും വേണ്ട. ഞാൻ അതിന് ഒരിക്കലും സമ്മതിക്കുകയല്ല. എന്റെ അച്ഛൻ വേഗം ഇവിടം വിട്ടുപോകണം. അല്ലെങ്കിൽ ആ ജന്തു അച്ഛനെ തീർച്ചയായും കൊല്ലും” എന്ന് അവൾ ചില പിച്ച.

വൃദ്ധൻ ഒരു നൂറുപ്രാവശ്യം മകളെ ചുംബിച്ചിട്ട് പലപ്രകാരം—വൈകാരികമായ അമ്പളമെടുത്ത ശരീരം അവിടം വിട്ടു.

മനോഹരകുമാരിയുടെ ഭയമെല്ലാംതീർന്നു. അവൾക്കു ജ്യോതികം മേയ്ക്കുവാനുണ്ടായും തുടങ്ങിയുടനാണി. പിതാവിൻ്റെ വിദ്വേഷത്തിനും ശേഷം ഒരു മഴയകത്തിൽ കുത്തിപ്പുറം കൊണ്ട് അല്ലെങ്കിൽ മറ്റു അനേകവിധ പാപപ്പെട്ടു.

വേഗംതന്നെ അവൾ ഒരു ചാത്തുക്കൽ എത്തി. ആ വാതത്തിൽ “മനോഹരകുമാരിയുടെ മറി” എന്ന് എഴുതിയിരുന്നു. അവൾ അപ്പം സങ്കോചമടങ്ങാതെ ആ മറി

താനപ്പോൾ വിലപിടിച്ച് പലവിധ് സാധനങ്ങളാൽ
 മെനിയമായി അലങ്കരിച്ചിരുന്ന ഒരു വിശാലമായ മുറി
 യിലാണ് അപ്പർ നില്ക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലായി. ഒന്നാം
 അംഗുലിസാഹചര്യം, കസാലകൾ, രത്നക്കയ്യടക്കം വിരിച്ച
 കിടക്കകൾ, ഭേദനകം വിലപിടിച്ച് പുസ്തകങ്ങൾ അടുക്കി
 വെച്ചിട്ടുള്ള അലമോകൾ, സംഗീതോപകരണങ്ങൾ
 കൗതുകകരമായ പടക്കൾ മുതലായവയെല്ലാം ആ മുറി
 യിൽ സമീകരിച്ചിരുന്നു. “ആ ജന്തുവിന് എന്തെങ്കിലും
 നേരം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു തോന്നുന്നു
 എങ്കിൽ ഈ സ്വലിമുട്ടകൾ ഒക്കെ അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്ന
 സമ്മിക്കുന്നു” എന്നു വിചാരിച്ചാണ് അപ്പർക്കുണ്ടായത്.

അപ്പർ അല്പം ആശ്ചര്യപ്പെട്ടിട്ട് നിൽക്കുന്നതിനിടയിൽ
 നന്നായിട്ട് പൊട്ടുന്നതായ ഗാഢനിദ്രയെ പ്രാപിച്ചു.

അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ അപ്പർ അപ്പട്ടന്റെ മുറിക്കക
 മെല്ലാം നല്ലതുപോലെ പരിശോധിച്ചു. അപ്പർ അവിടെ
 നിന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ആത്മത്തിന്റെ ആദ്യപറമ്പ്
 “മടനാലാകുമായി” എന്ന അപ്പട്ടന്റെ സ്വന്തം പദത്തെ
 വ്യക്തമായും ഭംഗിയായും ആദരം വളരെ കൗതുകത്തോടെ
 എഴുതിയിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. അപ്പർ അതുതലപരതരൂ
 ധായി. അപ്പർക്കു ചെന്നു സമയ സുഖസൗകര്യങ്ങളും
 ആ മുറിക്കകത്തുണ്ടായിരുന്നവകിലും അവിടെ മറ്റൊരു
 കനച്ചുനോക്കിലും സംസാരിക്കാനില്ലല്ലോ എന്നു വിചാ
 രിച്ചു. അപ്പർക്ക് അപ്പട്ടന്റെ കണ്ണിതംതോന്നി. അപ്പട്ടന്റെ
 കണ്ണുകളിൽനിന്നും ധാരാളമായി വെള്ളം അശുഭങ്ങളോടെ
 അപ്പർക്കുണ്ടായിരുന്നതായ ആത്മത്തിൽ (പ്രി

തൃപ്തമായി) വീണ്ടു തുടച്ചിട്ട് അതിന്റെ മറവു
അവർ തിരിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടത് ചുവടെ ചേ-
ർന്ന വരികൾ (കവീത) സപ്തമഷിയിൽ എഴുതിയിരി-
ക്കുന്നതായിട്ടാണ്.

“കാമനേ, സന്ദർശി കണ്ണിർത്തുഴയ്ക്കു നീ
കാമിനീമന്ദലേ കരയാഞ്ഞോടോ.
വിജിതമാവാതെൻ കണ്മണി ധേനുവി-
ന്നിങ്ങുമൊന്നോന്നുമേ കാണമില്ല.
എന്താണഭിമതമകിലുമായതു
സന്തോഷപൂർവ്വമരുളിയൊരു;
തിന്നുടയാഴ്ചക്കൾ തിവ്വിപ്പാതല്ലോ
മുന്നിലായ് തിന്റെയിട്ടാസൻ നിലപൂ”

ഇത് അവളെ സംസാരിച്ചപ്പോൾ അവൻ ഉപയുക്തമാക്ക-
വരികളായിരുന്നുവെങ്കിലും ഏകാന്തതകൊണ്ടും വീണ്ടും
എന്താണു അവിടെ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നുവെന്നറിയാ-
തെന്നുകൊണ്ടും അവർ അപ്പോൾ കൂടുതൽ സങ്കടപ്പെട്ടു.

“ഹേ!” ഏങ്ങലിച്ച് ദീർഘശ്വാസം വിട്ടുകൊണ്ടു്
അവർ പറഞ്ഞു. എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അച്ഛന്റെ അവ-
സ്ഥയെന്തായിരിക്കുമെന്ന് ഒരു പോയി കണ്ടറിയാനുള്ള
അനുവാദം കിട്ടുകയെന്നുള്ളതു മാത്രമാണ് എന്റെ ഏക
ആഗ്രഹം.”

അവർ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ ചെട്ടെന്ന് അവ-
ളുടെ നേക്കു കണ്ടത് ഒരു കണ്ണാടിയാണ്. ആ കണ്ണാടി-
യിൽ അവർ അവളുടെ ഭവനം കണ്ടു. വീട്ടിൽ ഒരു കുട്ടി

ചിന്തേൽ ദാമപരവരനായ അവളുടെ വൃദ്ധപിതാവു
 കിടക്കുന്നു. വീട്ടിന്റെ വാതുക്കൽ അവളുടെ സഹോദരി
 കരം രണ്ടുപേരും യാതൊരുതട്ടേയും കൂടാതെ പുറത്തേയ്ക്കു
 നോക്കിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുന്നു. ഈ കാഴ്ചയിൽ പാപമെപ്പട്ട
 ആ പെൺകുട്ടി വാവിട്ടു കരഞ്ഞുപോയി. എന്നാൽ
 അല്പം കഴിഞ്ഞു അവൾ താഴത്തെ നിലയിലുള്ള ഭക്ഷണ
 മുറിയിലേയ്ക്കുപോയി. അവിടെ എന്നിട്ടും യാതൊന്നും
 തന്നെ കണ്ടാണില്ലാതെ അവൾ അതുതട്ടെപ്പട്ടു. അവളെ
 സ്വീകരിക്കുന്നതിന് അവിടെ എത്തുന്ന ഉണ്ടായിര
 ന്നില്ലെങ്കിലും തലേദിവസത്തെ മാതിരിതന്നെ അത്യന്തം
 മധികരങ്ങളായ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ കണ്ടുമേശമേൽശരി
 പെട്ടത്തി വെച്ചിരുന്നു. അവൾ ഭക്ഷണത്തിനിരുന്നപ്പോൾ
 അവിടെത്തന്നെ ഏകാധിപനായ ആ സമുപം അവിടെ പ്ര
 ത്യാക്ഷരപ്പെട്ടു അവളുടെ ഭക്ഷണരീതി കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കു
 ന്നതിനായി വിനീതസ്വഭാവത്തിൽ അവളോടു അനുവാദ
 ത്തിനപേക്ഷിച്ചു. തന്നത്താൻ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിൽ വളരെ
 വിരക്തിയുണ്ടായിരുന്ന അവൾക്ക് ആ ജന്തുവിനോടു തോ
 നിയ ഭയം ഏതുവിധമോക്രമേണ കുറഞ്ഞുവന്നതുകൊണ്ടു
 ത്തിരിക്കുകയെന്ന ആഗ്രഹമുള്ളപക്ഷം അതിന് എനി
 ക്കു വിരോധമില്ല എന്ന് അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. അ
 വളുടെ ഭക്ഷണസമയമൊക്കെയും ആ ജന്തു വളരെ സ്വസ്ഥമാ
 യത്തോടും അതിരയത്തോടുംകൂടി അവളെത്തന്നെ മോക്കി
 ക്കൊണ്ടിരുന്ന അവൻ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി അവന്റെ
 വിനോദകാര്യങ്ങളായ നേരമ്പോക്കുകൾകൊണ്ടും പല വിഷ
 യങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചതിലുള്ള അഗാധമായപാണ്ഡി

ആം വെളിവാത്തുകൊണ്ടും അവരും അതിരയം തോന്നാതിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ അവൻ മേൽപ്പറഞ്ഞ കതിരുകിടന്നുകൊണ്ട് അവളുടെ മുഖത്തു മനഃപൂർവ്വമായി സൂക്ഷിച്ചതോടുകൂടിയൊരു വെളിച്ചം ചോരിച്ചു.

“അതാൻ അത്ര വളരെ വൃത്തികൂട്ടവനാണെന്നു നീ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ?”

അവൾ മറുപടി പറവാൻ കഴിഞ്ഞുവെളിയിൽ. “അതെ, അത്ര വളരെതന്നെല്ലാ, ഓടാനും വരത്തക്കവണ്ണം നീ വളരെ വളരേ വൃത്തിഹീനനാണെന്നാണു്.” എന്നാൽ അവനെ വേദനപ്പെടുത്തുമെന്നു ഭയപ്പെട്ട് അവൻ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കുവാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അവൻ നോട്ടം അത്രമാത്രം അനുകമ്പാപൂർണ്ണമായിരുന്നു. ഇതു് അവനെ ഒട്ടുംതന്നെ ആശ്വാസപ്പെടുത്തിയില്ല. അവൻ ഒന്നിടയായി ഒരു തീശപസിച്ചതേയുള്ളു. അല്പസമയം മിന്നാതിരുന്നിട്ട് അവൻ അവൻറെ കൈയും മുഴുവൻ അവലംബിച്ചുകൊണ്ട് അവളെ അതുളക്കപ്പെടുത്തത്തക്കവണ്ണം വീണ്ടും ചോരിച്ചു.

“നീ ഏതെന്നു കല്യാണം കഴിക്കുമോ?”

അവൾ നിശ്ചിതസ്വപരത്തിൽ “ഇല്ല”, എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ അവനിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട ദീർഘശ്വാസം കൊണ്ട് അവിടെ കത്തിച്ചുവെച്ചിരുന്ന മെഴുകുതിരിതന്നെ അണഞ്ഞുപോയി. അവൻ ഒരു ഒന്നിടയമായ നോട്ടത്തോടെ അറിയുന്നിന്നു വിരമിച്ചു.

കുറ്റക്കാരെയെന്നു മനോഹരകോരി അവിടെ വളരെ സ്വസ്ഥമായ ഒരു ജീവിതം നയിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ

സരണം കൊട്ടാത്തതിലും തോട്ടത്തോളം നാനാഭാവത്തിലും അധർമ്മ മുറിവുകളിലൂടെയും അശ്വമേധനാശയ്ക്കു സന്നദ്ധനായിരുന്ന അപമൃത ജ്യോതിസരണം വേണ്ടതൊക്കെയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഭാരോദിഖസവും ഭവകവ്യോദ്യയും അവളുടെ ക്ഷണവേളയിൽ അമാനുഷികനായ അമ്മയ്ക്കു അവളുടെ സമീപത്തു വന്നിരുന്നു. പല വിനോദങ്ങളും പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ച് അന്ധാരാധാവും വിധാ അവളെ സിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പതിവായിരുന്നു. ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ അവളെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സരസസംഭാഷണങ്ങളുംകൊണ്ട് കാലക്രമേണ മനോഹരകമാരി അവനെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നും അവനറിയാമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അവന്റെ വൃത്തികൾക്കിടയിലും ബാഹ്യകാണുവോൾ അധർമ്മ വെറുപ്പുതന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. ദിവസംപ്രതി അവൻ അവളെ വിനോദങ്ങൾ പറഞ്ഞു സിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ “മനോഹരകമാരി, ഭവതി എന്ന മറ്റൊരായി സ്വീകരിക്കുമോ?” എന്നു ചോദിക്കയും, “ഇല്ല” എന്നു അധർമ്മരൂപി പറയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അവളുടെ സ്ഥിരമായ മറുപടിക്കുശേഷം അവൻ ദീർഘശ്വാസം വിട്ടുകൊണ്ടു വിരമിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിൽ ഒരു ദിവസവും മുക്കം വന്നു അറിയിക്കുന്നില്ല.

അവളുടെ മുറിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അലവിദ്യയുള്ള കണ്ണടയിൽ കൂടി അധർമ്മ അവളുടെ പിറ്റേദിന സകല വിചാരങ്ങളും അപ്രാപ്തമാകാൻ അറിയാമായിരുന്നു. അവളുടെ പിതാവിന് അവളെപ്പറ്റിയുണ്ടായിരുന്ന വേദന ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചു. സങ്കടാവസ്ഥയിലായിത്തീർന്ന അധർമ്മ അറിഞ്ഞു കൂടാതിരുന്നതായി സങ്കടപ്പെട്ടു. അവളുടെ

സമോരോനോഷ് അക്കാലത്തു അവരുടെ രാജ്യത്തിലുണ്ടായ യമയുദ്ധത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ അവരുടെ പിതാവിനെ വെടിഞ്ഞുചോകേണ്ടതിലേയ്ക്കു നിർബന്ധിതരായിത്തീരുകയും, ഏറ്റുത്താമസിയാതെത്തന്നെ രണ്ടു സമോരികളും വിവാഹിതരായി അവരുടെ മേന്മഗൃഹങ്ങളിലേയ്ക്കു പേരയപ്പോൾ ദിവ്യപരമശന്തായ വൃദ്ധൻ തന്നിയ വീട്ടിൽ ശേഷിക്കുകയും ചെയ്തു. സമോരോരികളുടെ ദർബ്ബത്തിനിമിത്തം തേന്താക്കന്മാരുമായി സഭാ കലഹമാണെന്നറിഞ്ഞ പിതാവിന് കൂനിന്മേൽ കരുതുന്നപോലെ അതു കൊണ്ടും സങ്കടം വർദ്ധിക്കാനിടയായി.

ഒടുവിൽ കന്യാധർമ്മമായിട്ട് അവളുടെ വീട്ടിൽ പോയി അപ്പനെ ഒരു നോക്ക കാണുവാൻ അവളുടെ കക്ഷാധികാരിയായ ജനുവിനോടു ചോദിച്ചു അനുവാദം വാങ്ങുവാനുള്ള കേയ്യുമുണ്ടായി അവയ്ക്കു തിരിച്ചു വരികയില്ലെന്നുള്ള ഭയംകൊണ്ടു് ആദ്യം ആ ജനുവിനു് വളരെ പരിഭ്രമമുണ്ടായെങ്കിലും അവർ ഒട്ടും അമാന്തിക്കാതെ വരാതെന്നുള്ള ശ്വപഥത്തിന്മേൽ അപസാരം അവളെ ചോകുവാൻ അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു.

അവർ അവനെ വിവാഹംചെയ്യുവാൻ സഭാ വിസമ്മതിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അവൻ അവളോടു എപ്പോഴും വളരെ മയ്യായൊയ്യ സ്നേഹമായുമാണു് പെരുമാറി വന്നിരുന്നതു്.

“നാളെ പ്രഭാതത്തിൽ ഭവതി ഭവതിയുടെ അപ്പന്റെ വീട്ടിൽതന്നെ ഇരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടും. എന്നാൽ എന്റെ ഏകാന്തതയിൽ നിങ്ങൾ എന്നെ വിസ്മരിച്ചുകൂ

യജമാനൻ എന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇപ്പോൾ
 ഇതാ നിങ്ങൾക്കായിത്തന്നതായ മോതിരം നിങ്ങൾരാത്രി
 യിൽ നിദ്രയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ മേശമേൽ ഇട്ടാൽ നിങ്ങൾ
 വരുമ്പോൾ ഇവിടെമടങ്ങിയെത്തുവാൻ സന്നദ്ധയാകുന്നുവോ
 ആ നിമിഷത്തിൽ ഇവിടെ തിരിച്ചെത്തും." അവർ ആ
 മോതിരവും എടുത്തുകൊണ്ട് പോകുവാൻ വ്യസനസമയം
 അനുമതി നൽകിയ ആ അനുവിനോടു യാത്ര പറഞ്ഞു. ഉറ
 ങ്ങുവാൻ കിടന്നു. നേരം ചെളുത്തപ്പോൾ അവർ അവ
 ളുടെ അപ്പൻ വീട്ടിൽ അവളുടെ പഴയ കിടക്കയിൽ
 തന്നെ കിടക്കുന്നതായിട്ടാണ് കണ്ടത്. പ്രഭാതത്തിലെ
 മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തു് അവളുടെ മറിയിൽ അവർ മുമ്പ
 സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന സകല സാധനങ്ങൾക്കും യാതൊരു വ്യത്യാ
 സവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു അവർക്കു കാണാൻ
 കഴിഞ്ഞു. അവർ അവിടം വിട്ടുപോയപ്പോൾ സകലരും
 ഏതുമാതിരിയോ അതേമാതിരിതന്നെ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുന്ന
 തിന് അവളുടെ അപ്പൻ പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു.
 അവർക്കു് ഒരു വിധത്തിലും സാരമായിക്കുവാൻ പാടില്ലത്തേ
 വണ്ണം അവളുടെ കിടക്കയ്ക്കു സമീപം വളരെ വില്പയിട്ടിട്ടു
 കരേ തണുത്തും ആദരങ്ങൾക്കും കിടക്കുന്നതുകണ്ടു് അവർ
 ക്ക് അത്ഭുതകരമായ അത്ഭുതം തോന്നി.

അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ അവളുടെ പ്രിയപിതാവു്
 അവളെ അവിടെ സൂക്ഷിക്കുമായി കണ്ടപ്പോൾ ഭോ
 നിയ സന്തോഷം ഏകവിധമെന്നു നമുക്കു കാണാം. ആ
 ലോലിക്കാമല്ലോ. വിരുന്നുകാരുടെ നിലയിൽ അവിടെ
 വന്ന അവളുടെ അസുഖാലക്ഷമായ സന്തോഷികൾക്കു്

അവിടത്തെ കൃത്യ ക്ഷാമത്തെ പിടിച്ചില്ല. അവിടെ ഇരു
ന്നിരുന്ന ആരോണപ്പിട്ടി കണ്ടപ്പോൾ അത് അവർ
സമാനമായി ആ ഇതു അയച്ചു കൊണ്ട് അവർ തീർപ്പ്
പ്പെടുത്തി. എന്നാൽ അവർ തെറ്റാക്കിയിരുന്നപോലെ
അർക്കം ആ പെട്ടി അപ്രത്യക്ഷമാകയാണെന്നത്.

മനോഹരകമാരിയോട് പല സുതരങ്ങളും പ്രയോഗി
ച്ച് അവർക്കു മേൽക്കു ഇതുസന്നിധിയിലേക്കു പോകേ
ത്തായ ദിവസംതെറ്റിച്ച്, അവരുടെ പേരിൽ ആ ഇതു
വിന് കലുഷത വർത്തിപ്പിച്ച്, അവരെ കഠിനമായി തി
ക്ഷിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി തൻകാൽക്കു
രായ ആ സമോദികൾ വേണ്ട പ്രയത്നം ചെയ്തതുകൊണ്ട്.
ഇങ്ങിനെ പല ദിവസങ്ങളും കഴിഞ്ഞു. സമോദികൾ
കാരോ സുതരങ്ങൾ നവംനവങ്ങളായി സൃഷ്ടിച്ചു. അവർ
കളെ സ്നേഹം നടിച്ച് അനുജത്തിയുടെയത്രയും വിചു
ങ്ങു വരുത്തി. കേൾവിയും ഭാരതേന്ദ്രനീന്ദനും കേൾവേ
യിൽ അനുജത്തിയെ കാണാൻ വരുമെന്നു പറഞ്ഞു
മറ്റൊരുദിവസം അവരുടെ പ്രിയസോദികളെപ്പിരിഞ്ഞി
രിക്കുന്നതു സങ്കടമെന്നു നടിച്ച് അവർ പല കഴികഴിവു
കളും ഉണ്ടാക്കി. ഇങ്ങിനെ കാരോ ദിവസങ്ങളും കാരോ
ആകൃഷ്ടം മാറ്റിമാറ്റിവെച്ച് മനോഹരകമാരിക്ക് അ
വർ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതിലും കൂടുതൽ ദിവസം അവിടെ
അമസിക്കേണതായിവന്നു.

എന്നാൽ ഇതിവസമത്രയും ആ ഇതു ചതുപയ്യ
തായിത്തന്നെ അവർ ആകുന്നതായി അവർക്ക് പ്രിയ
പ്പെട്ട മനോഹരിയെ കാത്തു അക്ഷമനായി കഴിഞ്ഞുകൂട്ട

കുതന്ന ആയിരുന്നു. മാരാഭിപ്രസവം ജന്മമനുസരണ
 ഈ അവൻ തോട്ടത്തിലുള്ള പുൽത്തടയിൽ കിടന്ന്
 അവളു തന്നെ ധ്യാനിച്ചുധ്യാനിച്ചു അത്യന്തം ഹൃദയ
 വേദനയോടെ കഴിഞ്ഞുകൂടി.

ഒരു രാത്രിയിൽ മനോഹരകുമാരി അവളുടെ ബല്ല്യ
 മോക്ഷാഭിമുഖേനംകഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ജന്തു
 വിരൻറ മായാജാലുള്ള ഒരു രൂപം അവളുടെ മുമ്പിൽ
 പ്രത്യക്ഷമായി അവൻ വളരെ വിളറിയും ക്ഷീണിച്ചു
 നിരാശപ്പെട്ടും കാണപ്പെട്ടു. മനോഹരകുമാരി അവളുടെ
 പ്രതിജ്ഞയിൽനിന്നും വ്യതിയാനം ചെയ്തുകൊണ്ടുണ്ടായ
 നിരാശയാലും തീവ്രദുഃഖത്താലുമാണ് അവൻ ഈ നിമി
 യിലേത്തിയിരിക്കുന്നതെന്ന് അവൾക്കു വ്യക്തമായി
 മായി. ഇങ്ങിനെ അവൾ സത്യഭംഗം വരുത്തിയതിൽ
 അവൾ കുറിയായി പശ്ചാത്തപിച്ചു. അവളുടെ നിസ്സു
 രങ്ങളായ ആഗ്രഹങ്ങൾ പോലും അണുവിട വ്യക്ത്യാസംവദ
 ന്നാക്കു സാധിച്ചുകൊടുത്തും ത്രൈലോക്യം നിഷ്പുളങ്കമായ
 സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളോടുകൂടി പെരുമാറിയും അവളെ
 സർവ്വപ്രകാരംണ ലാഭിച്ചുവന്നിരുന്ന ആ ജന്തുവിരൻറ
 അപ്പോഴത്തെ ധരവശപ്പെട്ട പ്രകൃതവും, നിരാശയും വ്യ
 സന്ധവും കലന്ന് ദൃഷ്ടിമൂലം കണ്ടപ്പോൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ
 അവളുടെ ഹൃദയം അകന്നുചായത്തായി അവൾക്കുതോന്നി.
 ആ രാത്രിതന്നെ അവൾ ആരോടും ദൂരക്കുറവോലും ഉരി
 യാടുകെ ഉറങ്ങുവാൻ പുറപ്പെടുകയും അവൾ സൂക്ഷിച്ചി
 രുന്ന മോതിരം ഉഴരി മേൽമേൽ ഇടുകയും ചെയ്തു.

അടുത്ത രാവിലെ അവർ ജന്തുവിന്റെ കൊട്ടത്തെ
 തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ഉണർന്നുണർന്നു. എന്നാൽ ജന്തു അവളെ
 സ്വീകരിക്കാതെ അവിടെ കാണപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അവർ
 ജന്തുവിനെ പ്രതിപ്പെടുത്തുവാനായി മടനാഥരമാവണ്ണം
 വസ്ത്രധാരണം ചെയ്തു മണിപ്പൂർകരം എണ്ണിയെണ്ണി കാ
 ത്തിരുന്ന് തല്ലാതെ യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടായില്ല.
 അവൻ അവളുടെ അടുത്തു പ്രവൃത്തിപ്പെട്ട കാണാഴിക
 യാൽ അവൾക്ക് യോജനമായ പരിഭ്രമമുണ്ടായി. അവളു
 ടെ ആഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ച് അവൻ മുററത്തെങ്ങാനും
 കോട്ടയിൽക്കുറുണ്ടാവുകമെന്നു കരുതി അവർ അവിടെയു
 പോയിട്ടും ആ ജന്തുവിനെ കണ്ടതായില്ല. പിന്നീട് അ
 വർ കോവണികയറി മാളികയിലെ കാരോ മുറികളും
 പരിശോധിച്ചു. അവിടെമല്ലാം നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നതല്ലാ
 തെ യാതൊരു രൂപവും അവർക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.
 അവളുടെ പരിഭ്രമം വർദ്ധിക്കുകയും അവനിലുള്ള സ്നേഹം
 കൂടുകയും പാടില്ലാത്തവണ്ണം വളർന്ന് ഭ്രാന്തപിത്തമായി
 സ്വരൂപമെടുത്തു. ആരോടൊന്നും അവർ കാണിക്കുകയും
 ചെയ്തു. അവസാനം അവർ നിരാശപ്പെട്ടും ക്ഷീണിച്ചും
 ആ ജന്തുവിന്റെ ജീവനായിത്തന്നെ സംഭവിച്ചിരിക്കുകയാ
 ളെന്നു ശങ്കിച്ച് വിചാരിച്ചു തുടങ്ങി. അവളെ ഉറക്കുകവി
 ളിച്ചുകൊണ്ട് അവർ തോട്ടത്തിലേയ്ക്കു കടന്നു. അപ്പോ
 ളാണ് അവിടെ ഒരുമാഗത്തുണ്ടായിരുന്ന പുൽത്തകിടി
 യിൽ മിക്കവാറും മുതലായതാഴി കയ്യും കാലും നിവർത്ത്
 കണ്ണുപൂട്ടി ആർക്കും സന്താപം തോന്നത്തക്കവിധം ആ
 ജന്തു കിടക്കുന്നതായി അവർ കണ്ടത്. അവന്റെ ശരീരം

സോപ്തപാസംതന്നെ തിളച്ചതായിട്ടു തോന്നപ്പെട്ടു. മയോ
 ഛരകമാരികൾ അവനോടു ഏതുമായും സ്നേഹം ഉണ്ടായി
 ജനകനാണ് ഇപ്പോൾമാത്രമാണ് അറക്കത്തന്നെ വേദ
 ജ്ഞമാകുന്നത്. അവന്റെ വിധോഗം അനന്തമായി
 ഉത്തമം അവർക്കുതോന്നി. ശുദ്ധജലം ശരീരവും വീ
 തിയും അവന്റെ പാത്രത്തിൽ മുട്ടുകത്തി നേർന്നിട്ടു ഇത
 ശപരനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു വേറെ കാര്യങ്ങൾ ശുശ്രൂഷകൾ
 ചെയ്തും അവർ അവനെ രക്ഷിക്കുവാൻ ഭരണ സകല
 പ്രയത്നങ്ങളും ചെയ്തു. അവർക്കു തോന്നിയ സകല കാമ
 നഷ്ടങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് അവർ അവനെ തുടങ്ങത്തു
 ദക്കര ആത്മീയോടുകൂടി വിളിച്ചു. ഒടുവിൽ വളരെ നീര
 തപ്പെട്ട് മരണകലഹംകൊണ്ടു അവർ അവന്റെ മുഖ
 തേയും ഉഴക്കുകയും എറിഞ്ഞു. കണ്ണത്തിൽ അവൻ
 കണ്ണുതുറന്നു. പ്രസന്നനായുടേ ലക്ഷണം അവന്റെ മുഖ
 തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

“മനോഹരി! മരണ ഇപ്പോഴേങ്കിലും മടങ്ങിയെ
 ത്തിയോ? ഞാൻ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി എത്രകാലം കാത്തി
 ജനം. ഇതിരിക്കലും കാണുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഇപ്പോ
 ല്ല നീർച്ചയൊക്കെ ഞാൻ ഇരുവിധം ക്ഷീണചിത്തനായി.
 എന്നാൽ ഇതും ഇപ്പോൾ ഞാൻ വേണ്ടതെ വെണ്ടുകണ്ടു
 സത്തുഷ്ടനായിരിക്കണം. ഇനി എനിക്ക് സന്തോഷമായി
 മരിക്കാം” എന്നായിരുന്നു അവൻ വളരെ പണിപ്പെട്ട്
 പരസ്യം പറഞ്ഞത്.

“ഇല്ലയില്ല” അവർ വിലപിച്ചുപറഞ്ഞു. “എന്റെ
 പ്രേമസ്വപത്രപനായ നീ മരിക്കാൻ പാടില്ല. ഞാൻ അർ
 ഛിക്കാത്തവിധം നീ എത്ര യേശോടുകൂടിയായിരുന്നു എ
 ന്നോടു വർത്തിച്ചിരുന്നത്. ഞാൻ നിന്റെ ആകൃതിയെ

പ്പററി ഗതമാക്കുന്നതായില്ല. നിന്റെ പ്രകൃതി അത്രമാത്രം എനിക്കു ചിരിച്ചുപോയി. പരമാത്മം പറകയാണെങ്കിൽ—സത്യമായിട്ടും നീ എത്രയോ മടങ്ങു ചിത്രപനാമിതന്നും ഞാൻ—ഞാൻ നിശ്ചയമായും നിന്റെ സഹധർമ്മിണിയായിരിക്കും. അച്ഛൻ അച്ഛന്റെ കരിമ്പക്കെടുപോലുള്ള കഴുത്തിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് പ്രേമപൂർവ്വം അവന്റെ കവിർത്തങ്ങളിൽ ചുംബിച്ചു.

പെട്ടെന്നു് ഒരു വലിയ പൊട്ടൽ ദിഗന്തം ചിളക്കമോ കേൾക്കപ്പെട്ടു. പലവണ്ണങ്ങളിലുള്ള വിളക്കുകളാൽ കൊട്ടാരത്തിന്റെ അറ്റത്തു് മേൽപുറംപ്രദേശം പ്രശോഭിതമായി. ശ്രുതിമധുരങ്ങളായ സംഗീതം താളമേളങ്ങളോടു കൂടി അവിടെ കേട്ടുതുടങ്ങി. ഒരു വലിയ മംഗളാന്തരം നടക്കുവാൻ ഉള്ള സകല വേഷങ്ങളും തൽക്കരണം അവിടെ കാണപ്പെട്ടു. അവിടെത്തന്നെ പെട്ടെന്നുള്ള വ്യത്യാസം കണ്ടു് മനോഹരകുമാരി അത്ഭുതസ്തബ്ധരായിത്തീർന്നു. അതേസമയം തന്നെ അപൂർവ്വ മുമ്പിൽ വികൃതരൂപത്തിൽ കിടന്നിരുന്നതായ ജന്തു ഏറ്റവും മനോഹരമായ ഒരു രാജകുമാരയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു ചാടിയെഴുന്നേറ്റു് അപൂർവ്വ ബഹുമാനവും പ്രേമവും ഇടകലർന്നു പരമാർത്ഥത്തോടെ വിഷ്ണുവുകൊണ്ടു് നിൽക്കുന്നതായിക്കണ്ടു് അപൂർവ്വം അത്ഭുതം ഗതമാകിയിട്ടു.

ബഹുമാനത്തോടെ തലകുനിച്ചുകൊണ്ടു് രാജകുമാരി അവളോടു അർത്ഥസല്ലാപം ചെയ്തു.

എന്നാൽ മനോഹരകുമാരി അപൂർവ്വ ഇഷ്ടജന്തുവിനു് ഏതു സംഭവിച്ചു എന്നറിയാതെ വല്ലാതെ വിഷമിച്ചു് അവൾ രാജകുമാരനോടു ചോദിച്ചു. “താങ്കളെ എന്തിനായി പാടിപ്പുകൾ ആരാണെന്നു പറയണം. അതെ

വിടെ? എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ജന്മി കോമളനായ എന്റെ ഉത്തമബന്ധു അതെവിടെയെന്നു പറയണം.”

“മനോഹരി അവൻതന്നെയാണു് ഞാൻ—ഭവതിയുടെ പ്രിയനും കോമളനുമായ ഉത്തമബന്ധു—അതേ ആ ജന്മി ഞാൻതന്നെ” എന്നു സൗമ്യമായി പറഞ്ഞു് “എന്തു് എന്തു്? അവിടുന്ന് തന്നെന്നോ, എന്നെ കാരുണ്യപൂർവ്വം സ്നേഹിക്കയും, ലാളിക്കയും എനിക്കുവേണ്ടി മരിക്കാൻ കൂടി സന്നദ്ധനാവുകയും ചെയ്തു ആ സാധു?” അവൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

“അതേ. ഞാൻ തന്നെയാണു്. വിശദമായി പറയാം. കേൾക്കൂ. ഒരു മുശേട്ടയായ ദേവത അവളുടെ ധിക്കാരപൂർവ്വമുള്ള ദൈകരശാപംകൊണ്ടു് എന്നെ ആ ജന്മവിന്റെ വികൃതചേഷത്തിൽ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയിരുന്നതാണു്. സത്യാഭാവിയും മനോഹരിണിയുമായ ഒരു യുവതി അവളുടെ പുണ്യസമ്മതത്തോടുകൂടി എന്നെ വിവാഹംചെയ്യുവാൻ സന്നദ്ധയായി വരുന്നതുവരെ ഞാൻ ആ ജന്മവാതിളതന്നെ ജീവിക്കണമെന്നായിരുന്നു ആ ദേവതയുടെ ഉത്രമായ ശപഥം. എന്നാൽ ഭവതിയുടെ ഹൃദയ ശുദ്ധിക്കൊണ്ടും സന്മനോഭാവംകൊണ്ടും ആ ദേവത കല്പിച്ചതുപോലെ ഇന്നു് എനിക്കു മോക്ഷംകിട്ടി. നിങ്ങളുടെ സൽഗുണങ്ങൾകൊണ്ടുമാത്രമാണു് നിർഭാഗ്യവാനും ദൈകരവിരൂപനുമായിത്തീർന്നിരുന്ന എന്റെ വിരൂപതയെ നിശ്ശേഷം വിസ്മരിച്ചു് ഈ സൗഭാഗ്യജീവിതത്തിന്നു കാരുണമാക്കിയതെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സന്ദേഹവുമില്ല.”

*

*

*

*

മനോഹരകുമാരിയോടുകൂടി രാജകുമാരൻ അവളെ
 പിതാവിന്റെ ചെറുകുടുംബത്തിൽ ചെന്നു വിവരങ്ങൾ വിശ-
 ളമായി അറിയിച്ചു. സന്തോഷശ്രോതാക്കളാൽ അവളുടെ വൃദ്ധ
 പിതാവു് അവരെ ഇരുവരെയും ആനന്ദസമുദ്രത്തിൽ
 ആരാദിച്ചതുപോലെ അവർക്കു് അനുഭവപ്പെട്ടു. എന്നാൽ
 ഏതുകേന്ദ്രപ്രകാരേണ സഭാ മനോഹരകുമാരിയെ അസുഖ
 പ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന അവളുടെ മുത്ത സഹോദരികൾ
 ഈ വൃത്താന്തമറിഞ്ഞു് അസുഖമാകുന്ന തീർത്ഥാടകിയാൽ
 വളരെ കഴങ്ങിയതല്ലാതെ ഒരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. ഇങ്ങി-
 നെയെല്ലാം ആയിരുന്നിട്ടും മനോഹരകുമാരി അവളുടെ
 വിവാഹാവസരത്തിൽ ആ രണ്ടു സഹോദരികളേയും സ്നേ-
 ഹമയ്ക്കുമാനങ്ങളോടെ സ്വീകരിച്ചു പൂജിക്കുന്നതായെന്നു്
 എന്നിട്ടും ദർബ്ബലുകളായ അവർ വീണ്ടും അനജത്തിയെ
 കഴിവുള്ളപ്പോഴെല്ലാം ഹസിച്ച് വ്യസയിപ്പിക്കുന്നതറിഞ്ഞു-
 കരുതേണ്ടത ആ രണ്ടു സഹോദരികളേയും മനോഹരിയുടെ
 കൊട്ടാരവാതുക്കൽ കാവൽ കാക്കത്തക്കവിധത്തിൽ മുള-
 രണ്ടു പ്രതിമകളായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി അവർക്കു് തക്ക
 ശിക്ഷകൊടുത്തു. അവരുടെ തെറ്റുകൾ അറിഞ്ഞു് അ-
 വർ തീർത്ഥാജമായി പശ്ചാത്തപിക്കുന്ന കാലത്തു മാത്രമേ
 വീണ്ടും അവർ സ്ത്രീകളായിരൂപാന്തരപ്പെടുകയുള്ളെന്നു-
 യിരുന്നു ആ ദേവതയുടെ ശപഥം. എന്നാൽ അസുഖാലു-
 കളായ അവരെ ഇരുവരെയും അറിഞ്ഞിരുന്നവരെല്ലാം
 അവർക്കു് കരുതാലത്തും രൂപാന്തരമുണ്ടാകയില്ലെന്നതന്നെ
 വിശ്വസിച്ചു. ഏതെന്നാൽ അവർ അത്രമാത്രം വയസ്സു-
 ത്തികളായിരുന്നു തികഞ്ഞ അസുഖാലുക്കൾ!

മധുവിധു

(സാമുദായികനാടകം)

ഗുണമകർണം:—

കേരളസ്വർണ്ണാഡം ട്രൂ. മുൻപി ചെറുപിള്ള.

“പ്രേമപ്രഭം” എന്ന ഇതരനാമധേയത്തിൽ കേരളക്കരയ്ക്കു കേരളത്തിൽക്കോളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സുസ്ഥിരനാടകം. “മധുവിധു” എന്ന പുതിയ സംഭാവനയിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമാകുന്നു. ആദ്യം ആവശ്യപ്പെടുകയും, വിനോദവിജ്ഞാന വികസിപ്പിച്ചുമാത്രം പ്രസ്തുത നാടകത്തിന്റെ വിവരം 1 അ. 8 മാത്രം.

പ്രഭാതമാല

അതിമനോഹരങ്ങളായ കവനകസുമങ്ങളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ ഉത്തമഗുണം സർവ്വസൗകര്യകവി ട്രൂ. തിരുനയിനാടകരിച്ചിട്ടു കെ. രാഘവൻനായരാണ് നിർമ്മിതമാണ്. വിവരം 1

അപേക്ഷിക്കുക:—

കെ. രാഘവൻപിള്ള
RAVEENDRA & Co.,
PUBLISHERS, TRIVANDRUM.